Yasemin

BEYAZ DİZİ

ROMANCE
112523
2002/01
3.000.000 TL.

LYNNE GRAHAM
İtalyan Aşık

SANDRA FIELD
Bir Haftalık Metres

BİRİNCİ BÖLÜM

Glory, Grizzini Endüstrileri'nin Londra merkez binasına girdiğinde içerdeki tüm erkeklerin bakışları ona döndü.

Çıkık elmacık kemikleri, durgun gölleri anımsatan masmavi gözleri ve dolgun, şekilli dudaklarıyla unutulmaz bir yüzü vardı. Bal sarısı saçları geride toplanmış ve haki rengi bol pantolonuyla erkeksi denebilecek bir kıyafeti olmasına rağmen yine de tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Tüm erkekler, kendilerini alamıyormuşçasına gözlerini ona dikmişlerdi. Çarpıcı yüzü ve düzgün vücuduyla inkar edilmez bir seksapeli vardı.

Topladığı ilgiden etkilenmeyen Glory panik içinde cesaretini toplamaya çalışıyordu. Rafaello onu dinleyecekti, değil mi? *Elbette* dinleyecekti. Son görüşmelerinden bu yana beş yıl geçmişse ne olmuştu? Kötü şartlarda ayrılmış olmalarının ne önemi vardı? Rafaello onu öylesine incitmişti ki o anı hatırlayınca hala acı duyuyordu. Glory onu incitmemişti, biliyordu. Güçlü, etkili işadamlarının hassas oldukları pek görülmezdi. Belki egosu birazcık zarar görmüştü. Ama bu, onun egosu için denizde damla olmalıydı. Rafaello'nun kısa ilişkilerini hatırladığını bile sanmıyordu.

Ama Glory her gününü, her dakikasını, her anını hatırlıyordu. Ne kadar da saf ve aptalca davranmıştı. Kolayca güvenmişti. Onunla geçirmeyi umduğu o son akşam nasıl küçük düşüp reddedilme ve kayıp hissiyle acı çektiğini anımsadı. Kitaptaki en eski hikaye, dedi kendi kendine anıları geri itmeye çalışarak. Glory aşk istemişti. Rafaello'ya kısa süreli bir kaçamak... İlk erkeği olabilirdi

Ama Glory ona evet diyecek kadar güvenemeden ilişkileri bitmişti.

Hafifçe terli alnını asansörün soğuk, çelik duvarına dayayıp gözlerini yumdu. Kendine gel kızım, diye söylendi. Başını dik tutacaktı. Gardırobunda uygun, şık bir kıyafetinin olmamasının bir önemi yoktu. Rafaello'nun cam ve çelikten oluşan etkileyici binasının da öyle. Bunların hiçbir önemi yok, dedi kendine. Buraya ailesine yardım etmek için gelmişti. Babası ve küçük kardeşi Sam için...

En üst katta asansörden çıkıp çok geniş ve lüks bir lobiye girdi. Danışma masasındaki güzel kadına yaklaştı.

"Bay Grazzini ile randevum vardı..." Sesi, duyduğu gerginlikle titriyordu.

Çekici esmer başını kaldırdı. "Adınız...?"

"Glory Little."

"Lütfen oturun." Buz mavisi deri koltukları işaret etti.

Glory oturup sehpadaki dergilerden birine uzandı. Dikkatini toplayamayınca bırakıp etrafını incelemeye koyuldu. Her yerden zenginlik ve güç fışkırıyordu adeta. Rafaello'nun çok başarılı bir işadamı olduğu açıktı. İşin başına geçtiğinde çok zengindi. O günden bu yana zenginliğini kat be kat arttırmıştı. Başarı, genlerinde olmalıydı. Bir keresinde Grazzini klanının orta çağdan beri zengin olduğunu söylemişti.

Birlikte olamamalarına şaşmamalıydı. On sekiz yaşının cahilliğini hatırlayınca iç geçirdi. Aileler ve farklı sosyal sınıfların bir önemi olmayacağını sanmak ne büyük aptallıktı! Rafaello'nun tek bir şeyin peşinde olabileceğini söyleyen arkadaşına bu devirde eski moda 'ayrı dünyaların insanları' kavramının geçerli olmayacağını, Rafaello'nun o şekilde düşünmeyeceğini söylemişti. Babası onu uyarmaya çalışınca da gülmüş, on altı yaşında okulu bırakmasının Rafaello için önemli olmadığını söylemişti.

"Bayan Little...?"

Düşüncelerden sıyrılan Glory, genç bir adamın sorarcasına kendisine baktığını gördü. "Evet?"

"Bay Grazzini şimdi sizi görecek."

Glory gülümsemeye çalışarak saatine baktı. "Tam saat onda. Rafaello hiç değişmemiş. Dakikliğe her zaman çok önem verirdi."

Genç adam şaşırmış görününce Glory saç diplerine dek kızardı. Şehir insanları gereğinden fazla konuşmaz, böyle aptalca detay anlatmazdı. Ama genç adamı şaşırtan boşboğazlığı değildi. Patronunun Glory gibi *sıradan* birini görecek olmasıydı.

"Ben Bay Grazzini'nin asistanıyım. İsmim Jon... Jon Lyons."

"Ben Glory." Adamın sandığı gibi küçümseyerek bakmadığını görünce önyargılı oluşuna kızdı.

"Alışılmadık bir isim." Bir yandan yolu gösteriyordu. Gülümsedi. "Ama çok yakışmış."

Jon Lyons onunla flört etmeye çalışıyorsa Glory bunu fark etmemeyi tercih ederdi. Yirmi üç yaşındaydı ve o güne dek çarpıcı yüzü ve vücudu pek çok erkeğin ilgisini çekmişti. Bir çok buluşma güreş müsabakasına dönmüş ve sonları pek hoş olmamıştı. Erkeklerin istediklerini küçültücü, davranışlarını tehditkar buluyordu. Gerçek aşkın bir gün karşısına çıkacağına inandığı için hiçbir erkeğe ileri gitmesi için fırsat vermemişti.

Genç adamın sohbet girişimleri boşa gitti. Koridorda ilerledikçe Glory'nin ağzı kuruyor, heyecanı artıyordu. Rafaello kapının ardında onu bekliyordu. Onu görmeyi kabul etmesi iyi bir işaretti, değil mi? Çok meşgul olmasına rağmen ailesini savunması için Glory'ye bir fırsat vermesi onu biraz olsun umutlandırıyordu.

Peki ona ne söyleyecekti? Lütfen, lütfen tekrar düşün. Lütfen babamı işten atma. Lütfen küçük kardeşimin sorumsuzluğunun suçunu ona yükleme.

Sam çok aptalca davranmıştı. Kahyanın bir gecelik yokluğunda güvenilip babasına verilmiş olan anahtarları yürütüp Grizzini malikanesinde arkadaşlarıyla bir parti vermişti. Parti kontrolden çıkınca paniğe kapılıp babasını aramıştı. Babası da *bu noktada* hata yapmış, oğlunun kabahatini kabul etmek yerine örtbas etmeye çalışmıştı.

Kapıya varmışlardı. Rafaello'nun asistanı kapıyı açtı. Donup kalan Glory bir süre kıpırdayamadı. Az sonra asistanın da hafifçe

itmesiyle içeri girdi. Ağzı kupkuruydu. Bacakları titriyordu. Tedirgince son derece lüks döşenmiş ofise baktı. Rafaello neredeydi?

Daha sonra geleceğini anlayınca derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Ama kafasına üşüşen anılar sakinleşmesini engelliyordu.

Rafaello Grazzini'yi ilk görüşü sekiz yıl önceydi...

Glory'nin babası Archie Little, Grizzini malikanesinde baş bahçıvandı. Tıpkı büyükbabası ve onun babası gibi bahçıvanlık yapıyordu... Yetmiş yıl önce Rafaello'nun babası, asil Montague ailesinin son üyesiyle evlenmiş ve o günden beri Grizziniler orada yaşamaya başlamıştı.

Babası terfi edince ona ve ailesine malikane arazisi içinde küçük bir ev tahsis edilmişti. Anne babası çok mutlu olmuşlardı ama Glory arkadaşlarından uzak kaldığı için hiç sevinmemişti. Yüzlerce metrekare alanda kimsenin olmayışı ona ölüm gibi gelmişti.

Bir öğleden sonra yürürken hayatını değiştiren bir olay olmuştu. Rafaello motosikletiyle yanından hızla geçmişti. Bir arkadaşıyla yarışıyordu. On beş yaşındaydı ve daha önce karşı cinsten biri onu bu kadar etkileyememişti. Gözden kaybolana dek onu izledi. Simsiyah saçları, yakışıklı yüzü hafızasına kazınmıştı bile. Ondan altı yaş büyük olan Rafaello Grizzini, içindeki kara bulutları bir anda dağıtmış, arkadaşlarından uzaklaşmış olmak eskisi gibi kötü görünmemeye başlamıştı.

Platonik aşkı iki yıl boyunca devam etti. İki yıl sonra rüyaları gerçek oldu ve Rafaello onu fark etti.

Hiçbir uyarı olmaksızın karşıdaki kapı açıldı ve Rafaello içeri girdi.

"Müdürlerden biriyle görüşmem uzadı." Sesi buz gibiydi.

Glory titriyordu ve kendine engel olamıyordu. Onu son görüşünden bu yana beş yıl geçmişti. Küçük bir kızdan kadınlığa geçişi beş uzun yıl... Ama Rafaello'ya verdiği tepki hala aynıydı. Özlem ve acıyla ona baktı.

Uzun boyu, geniş omuzları ve dar kalçasıyla mükemmel, atletik bir vücudu vardı. Hatırladığından daha uzun boylu ve yapılıydı.

Koyu gri takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve bordo kravatıyla çok yakışıklı ve etkileyici görünüyordu. "Otur, lütfen."

Glory'nin nabzı çok yükselmişti. Mavi gözleri hafifçe irileşti. Başı dönüyordu. Rafaello hiçbir şey hissetmiyordu. *Hiçbir şey.* Glory karnına bir tekme yemiş gibi oldu. Ne bekliyordu ki? Sıcak bir karşılama ve öpücükler mi?

Onu son görüşünü tüm acısıyla hatırladı. Rafaello, *onların yeri* olan restoranda zengin bir kızılı öpüyordu. Glory onları görünce korkunç bir kaza gören bir çocuk gibi şok içinde bakakalmıştı. Sonra gözyaşları içinde kaçmıştı. Herhalde Rafaello'nun arkadaşları bu manzarayla çok eğlenmiş, onun bu eğitimsiz, fakir, kaba saba kızdan kurtulduğuna memnun olmuşlardı.

"İnsanlar beni görmeye geldiklerinde genellikle hemen konuya girerler çünkü zamanım çok değerlidir."

"Ben... ne diyeceğimi bilemedim. Bu durum... çok garip. Yani seni tekrar görmek..."

Rafaello zarif adımlarla masasına geçti. "Bana pek de garip gelmedi."

"Şey, eminim burada ne aradığımı merak ediyorsundur. Hemen konuya gireyim."

"İyi olur."

"Öncelikle kardeşim adına senden özür diliyorum. Yaptığı çok yanlıştı. Başkalarının mallarına saygı göstermeyi öğrenerek büyüdü ama çok genç ve..."

"Farkındayım. Yüzüme bakman mümkün mü acaba? Kravatımla konuşulduğunda karşımdakini pek iyi dinleyebildiğim söylenemez."

Glory sinirli bir şekilde gülerek başını kaldırdı.

"Böyle daha iyi, *cara*." Koyu renk bakışları tüm vücudunda titremeler oluşturuyordu.

"Benim için pek öyle olduğu söylenemez. Öyle gerginim ki ne söyleyeceğimi unutuyorum."

"Gergin mi? Benim yüzümden mi? Yok canım."

Birdenbire tüm kontrolü geri geldi. Gözlerini, uzun zaman rü-

yalarını işgal eden sert hatlı yüze dikti.

"Biraz sohbete ne dersin?" diyen Rafaello bir düğmeye basıp iki kahve istedi. "Korkarım bitki çayımız yok."

"Kahve iyi olur." *Sohbet mi?* Ne konuda sohbet? Sohbet edecek neleri vardı ki?

"Nerede yaşıyorsun?"

"Çalıştığım yerin yakınında..."

"Kiminle?"

"Hiç kimse. Bir oda kirala..."

"Nerede?"

"Birmingham." Bu sohbet sorgulamaya dönmüştü. Ama neden merak etmesin ki, dedi kendi kendine. Merak, insanı bir duyguydu.

"Nerede çalışıyorsun?"

Kapının çalınmasıyla Glory biraz rahatladı. Dumanı tüten kahveleri servis edildi. Zaten Rafaello bitki çayını hiçbir zaman sevmemişti.

"Evet, nerede kalmıştık?"

Glory kahvesine uzandı. "Bir fabrikada çalışıyorum."

"Ne fabrikası?"

"Şey... pek ilgi çekici sayılmaz..."

"İlgimi çeken şeyler seni şaşırtabilir."

"Paketleme için kullanılan plastik üreten bir fabrika."

Rafaello her sözünü ilgiyle takip ediyordu. "Sen ne yapıyorsun?"

"Ambalajlanmasında çalışıyorum."

"Ne kadardır bu heyecanlı iştesin?"

"Bak, belki sıkıcı, sıradan bir iş olabilir ama hoş insanlarla birlikte çalışıyorum ve ücret de fena değil. İki yıldır oradayım."

"Sorduğum için bağışla, *cara*, ama model olmak için duyduğun o yoğun isteğe ne oldu?"

Glory kızardı ve sırtı dikleşti. "Öyle sandığın gibi yoğun bir istek değildi. Bildiğin gibi bir teklif almıştım ama... beklediğim gibi gelişmedi."

"Neden?"

Glory bu sorgulamadan bunalmıştı ama Rafaello merak ettiklerini öğrenmekte kararlı görünüyordu. Koyu renk gözlerini beklentiyle onunkilere dikmişti.

"Şey.. düşündüğüm gibi değildi. Ben giysilerimin üzerimde kalacağını sanıyordum ama onlar benimle aynı fikirde değilmiş."

Rafaello bir süre onu süzdü. "Demek çıplak fotoğraflarını çekmek istediler ve reddettin. Teklif ettikleri ücret yeterli değil miydi?"

Glory utançla ona baktı. "Paranın bununla bir ilgisi yoktu. Ben... *o tür* bir şey yapmaya hazır değildim."

"Bir dakika, bir dakika... Acaba yanılıyor muyum? Babamın beş bin sterlinle satın aldığı kız sen değil miydin?"

Bu beklenmedik soru üzerine Glory'nin yüzü kireç gibi oldu ve dehşetle ona bakakaldı. Kahve fincanı elinden düştü ve pahalı halının üzeri kahverengi lekelerle kaplandı.

"*Si*... evet. Babam hayatının aşkı olmadığıma seni ikna etmek için ne kadar ödediğini bana söyledi. İlişkimizin sonuna çok uygundu. Aslında biraz ısrar etsen yirmi bin bile alabilirdin. Ama sanırım beş bin sana o zaman bir servet gibi görünmüştü."

Glory gözlerini halıdaki kahve lekelerinden alamıyordu. Rafaello'nun paradan haberdar olması onu şoka uğratmıştı. Kendini hasta gibi hissediyordu. Acı dolu bir utanç dalgası beynini sardı. Rafaello *biliyordu*. "Bunun bir sır olarak kalacağını söylemişti," dedi duyulur duyulmaz bir sesle. "Asla bilmeyeceğini söylemişti..."

"*Dio mio*... sana her söylenene inanır mısın?" Glory'nin şaşkınlığıyla acımasızca eğleniyor gibiydi. "Doğrusu babamın bu davranışı beni eğlendirdi."

"Eğlendirdi mi?"

"Çok gereksiz bir davranıştı. Seninle olan ilişkime bir an için bile ciddi gözle bakmamıştım. O kadar telaşlanmış olması komik. Ama açgözlü bir altın avcısı gibi parayı kabul ettiğim duyduğumda o kadar *eğlenmedim*. Bu çok ucuz ve affedilmez bir hareketti."

Glory taş kesilmiş gibi oturuyordu. Söyleyecek hiçbir şeyi

yoktu. Çünkü parayı almış ve iade etmemişti. Çeki yırtmasına ba-basına [illegible] olduğunu söyleyerek şu anki koşullar düşünüldüğünde pek yararlı olmayacaktı. Çeki yırtmasına engel olmanın yanında hemen o gün onu bankaya götürmüş ve parayı kendi hesabına aktarmıştı. Glory itiraz etmeye çalıştığında ona dilencilerin seçim şansının olmadığını söylemişti. Ona göre eğer Benito Grizzini ka-zan [illegible] istiyorsa, bedelini de ödemeliydi.

Açgözlü altın avcısı... Demek Rafaello aradan geçen beş yıl boyunca hakkında böyle düşünmüştü. İçi acıyla doldu. Zengin insanların oynadıkları oyunlar bir çok insanın hayatının mahvolmasına sebep olabiliyordu. Sahip oldukları para, onlara küçük insanları yönetme gücü veriyordu. Beş yıl önce evini terk etmişti, çünkü babasının işi ve hayatı tehlikedeydi. Şimdi Rafaello'nun karşısına benzer hemen aynı sebeple çıkmış olması kaderin acımasız bir oyunu olmalıydı.

Omuzlarını dikleştirdi: "Hakkımdaki fikirlerini açıkladığına göre artık bu randevuyu isteme sebebime gelebilir miyiz?"

"Seni dinliyorum."

"Babamın bir ay sonra işten çıkarılacağını söylemişsin."

"Sakın bu haberin seni şaşırttığını söyleme." Tek kaşı yükselmişti. "Eğer babanın sorumsuzluğu olmasa o serseri kardeşin mülküme giremezdi."

"Sam anahtarları baban uyurken almış." Glory ayağa kalkmıştı. "Baban onun ne yapacağını bilemezdi, bunun için onu suçlayamazsın!"

"Ama işin içine polis karıştığında olanları örtbas etmeye çalışıp kardeşini ve o serseri arkadaşlarını korumaya kalktığı için suçlayabilirim," dedi Rafaello acımasızca. "Mülke ne kadar çok zarar verildiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Sam bana her şeyi anlattı. Birkaç mobilya çizilmiş, halılar zarar görmüş ve birkaç cam kırılmış." Yüzü solmuştu. "Ama en azından zarar sadece iki odayla sınırlı. Sam arkadaşlarının kontrolden çıkacak kadar içtiğini anlar anlamaz babama gitmiş. Kahya ertesi gün polise haber verdiğinde babam doğruları anlatmalıydı..."

"Ama *anlatmadı.*"

"Olabileceklerden korkuyordu. Kardeşim sadece on altı yaşında. Ama polisin sorgulaması sırasında *o* doğruyu anlatmış. Çok utanıyor ve çok özür..."

"Elbette öyle. Çünkü tutuklanmak istemiyor."

"Onun yaşındayken senin de hata yaptığın olmadı mı?"

"Başkasının mülküne zarar verecek bir hatam olmadı."

"Hepsi de çocuk. Gidecek yerleri ve paraları olmayan, ergenlik çağında..."

"Acındırmaya çalışmayı kes." Sesindeki sabırsızlık tanıdıktı. "Mülküme zarar verenlere tahammül gösteremem. Sadece ortalığın temizlenmesi binlerce sterlin..."

"*Binlerce mi?*"

Rafaello başıyla onayladı. "Değerli antikaların restorasyonu ucuz bir işlem değil."

"Sana... maddi tazminat ödeyecek durumumuz yok."

"Çalınan enfiye kutusu iade edilirse *belki* kardeşin hakkındaki şikayetimi geri alabilirim."

"Bir şey mi *çalınmış*? Ama polis dün neden Sam'e bu konuyu sormamış?"

"Çünkü yerinde olmadığını *bu sabah* fark ettim. Enfiye kutusu oldukça küçük. Birinin cebine atması için çok uygun."

"Enfiye kutusu *mu*?" diye sessizce tekrarladı Glory.

"Alman yapımı, on sekizinci yüzyıldan kalma, üzeri değerli taşlarla süslü altın bir kutu. Eşi bulunmaz bir parça." Sesi buz gibiydi.

"Değeri ne kadar?"

"Altmış bin sterlin civarında."

Glory yutkunmakta zorlandı. "*Altmış bin* mi?"

"Pahalı zevklerim vardır..."

"Ve çalındığını sanıyorsun? Emin misin?"

"Emin olmasam polise bildirmezdim."

Dizlerinin kendini taşıyabileceğine güvenemeyen Glory, titreyerek sandalyeye çöktü. "Sam hırsızlık yapmış olamaz," diye mı-

rıldandı.

"Birinin yaptığı kesin."

Durum, Glory'nin sandığından çok daha kötüydü. Evde yaklaşık yirmi çocuk olmalıydı. Herhangi biri hiç dikkat çekmeden kutuyu almış olabilirdi. Altmış bin sterlin değerinde bir kutu. Kendini hasta gibi hissediyordu.

"Sam'ı mahkemeye vermek ve babamı işten atmak konusunda kararını değiştirmeyeceğini görebiliyorum."

"O muhteşem yüzünü ve vücudunu görünce eski günlerin hatırına fikrimi değiştireceğimi mi sandın?"

"Hayır... ama bir şekilde anlaşabileceğimizi düşünmüştüm." Aşağılayan bakışlarını görünce yutkundu. Rafaello'nun hakkında bu kadar kötü düşündüğünü tahmin edemezdi. "Babam ve kardeşim aptalca davrandılar ve cezalarını çekmeleri gerek. Ama sen hayatlarını mahvetmekten bahsediyorsun. Babam bahçıvanlıktan başka bir işten anlamaz ve bu yaşta kimse ona iş vermez. Hepsi o enfiye kutusu yüzünden. O kadar pahalı, aptal bir kutuya neden ihtiyacın vardı ki?"

"Güzel şeylerden zevk alırım."

"Söyleyebileceğim veya yapabileceğim bir şey var mı?"

"*Fikrimi* değiştirebilmen için *sana* tavsiyede bulunmamı mı istiyorsun? Karşılığında bana verebilecek neyin var?"

"Sonsuz minnettarlık?" Pek umudu yoktu.

"Karşılıksız vermek benim tarzım değil. Belki temel içgüdülerime hitap etmelisin. Bir düşüneyim... Senden ne isteyebilirim?" Bir süre onu süzdü. "Tek bir şey olabilir. Seks."

İKİNCİ BÖLÜM

Seks mi? Ciddi olamazdı! Sinirli bir şekilde güldü. Mavi gözlerini onunkilere dikip titrek bir sesle, "Duyduğum şeyi ima ediyor olamazsın," dedi.

"Öyle mi? Glory, ben beş bin sterline sattığın adamım, unuttun mu? Böyle bir teklifi şaşkınlıkla karşılayacak kadar yüksek bir ahlakın olduğuna inanamam." Sesi ipek gibiydi. "Evet, ne diyorsun?"

"*Neye* ne diyorum?" Hala az önce duyduklarının şokunu yaşıyordu. Yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Ne biçim bir şaka bu?"

"Şaka mı? Yanılıyorsun. Aslında gurur duyman gerek." Arkasına yaslandı. "Seni fabrika köşelerinden kurtarıp yatağıma buyur ediyorum, aynı zamanda işe yaramaz akrabalarının başını da kurtarmış oluyorum. Eh, bu da cömertlik değilse nedir?"

"Bunları beni aşağılamak için söylüyorsun çünkü benden hoşlanmıyorsun..."

"Glory... seni yatağımda istemek için hoşlanmam veya saygı duymamı gerekmiyor."

"Benimle ne hakla bu şekilde konuşursun?" Avuç içleri terlemişti.

"Şehvet faktörünü gözardı etme. Böyle giyinmişken bile muhteşem görünüyorsun." Bakışları soyarcasına yavaşça üzerinde dolaştı.

Glory'nin yüzü alev alev yanıyordu. "Daha fazla dinleyecek değilim!"

"Ama ben konuştukça bu fikri daha çok beğeniyorum, *cara*. Sadece seks. Hiçbir bağ, sorumluluk ve vaat olmaksızın. Dürüst ve açık bir anlaşma."

"Seninle yatağa girmeyeceğim, Rafaello Grizzini!" Hızla ayağa kalktı. "Ben bir fahişe değilim!"

"Karar vermek için..." Kolundaki saate baktı. "...üç buçuk saatin var. Öğleden sonra ikiye kadar gelmezsen teklifim geçersiz olacak."

Glory inanmakta zorlanarak ona baktı. "Gerçekten vücudumu satacağımı..."

"En yüksek fiyatı verene mi? *Evet*," dedi Rafaello duraksamadan. "Beş yıl önce benden asıl istediğini anlayamamıştım. Ne pahalı hediyeler verdim ne de geçirdiğimiz zaman için masaya biraz nakit bırakmayı akıl ettim!"

"Yeter! Aramızdaki ilişki öyle değildi."

"Yatağımdan uzak durmak için para kabul ettiğine göre yatağıma girmek için kabul etmemene bir engel göremiyorum!"

"Yapmazdım. Seni *seviyordum*!"

"Beş bin sterline satılabilen bir sevgi! Doğrusu bunu söyleyebilmen bile ilginç"

"Senden nefret ediyorum..." Aşağılanma hissiyle titriyordu. "Şu an senden gerçekten nefret ediyorum."

"Bununla yaşayabilirim. Sorun değil."

"Bununla yaşamanı isteyen *yok*." Güzel yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Ne cesaretle böyle konuşabilirsin?"

"Altmış bin papel borçlu olan ben değilim. Kardeşin ve baban için her şeyi yapabileceğini de biliyorum. Bu arada o korkaklar nerede?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Ama belki yalnız gelmeyi tercih ettin. Benimle bir şansın olup olmadığını görmek istemiş olabilirsin."

"Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi?"

"En azından senden zekiyim. Ya onları da destek olarak yanında getirmeliydin ya da beni pes ettirene kadar zırlamalıydın."

"Ben zırlamam!"

"Zaten ben de pek tercih etmem."

"Lanet olsun sana!"

Ne yapabilir, ne söyleyebilirdi? Rafaello onun bencil ve aşağılık biri olduğunu düşünüyordu. Beş yıl önce büyük bir yargı hatası yapmıştı ve şimdi de bedelini ödüyordu. Babasının çeke el koymasına izin vermemeliydi. Ama Archie Little o günlerde ağır bir borç yükü altındaydı. Glory hala Rafaello'nun babasıyla olan görüşmesinin yıkıcı etkileri altındayken babasına karşı koyacak gücü kendinde bulamamıştı.

Yine de Rafaello'nun babasının da yaptığından hoşnut olmadığını hissetmişti. Tek isteği oğlunun hayatından çıkmasıydı ve çözümü o şekilde bulmuştu. Paradan Rafaello'ya bahsetmeyeceğini söylemişti.

Glory için tüm terslikler o yılın başında, daha Rafaello ile çıkmadan önce başlamıştı. On sekizinci doğumgününe altı ay kala annesi Talitha kalp krizi geçirip ölmüştü. Annesi ailenin en güçlü üyesi, onları birleştiren çimentoydu. Babası yıkılmış ve kendini içkiye vermişti.

Glory kendini onu ayık tutmak için bitip tükenmeyen bir mücadele içinde bulmuştu. Archie Little o dönemde işini de çok ihmal etmişti. Bir çok işveren onu kovardı. Ama Benito Grizzini ölen karısının ardından yas tutan çalışanına sempati ve anlayışla yaklaşmıştı.

Öte yandan Glory ile görüşmesinde bunu bir koz olarak kullanmaktan çekinmemişti. "Ailenin durumuna ve geçmişine bak. Oğluma layık olduğunu söyleyebilir misin? Buradan ayrılırsan babana sorunlarının üstesinden gelmesi için yardım ederim. Ama kalırsan, artık endişeleneceğin bir işi olmaz."

Geçmişi. Fazla söze gerek yoktu. Babası yoksul, alkolik bir bahçıvandı. Çingene kökenli olan annesi ise toplumda hiçbir zaman tam anlamıyla kabul görmemişti. Glory'nin eğitimini tamamlamamış olması da cabasıydı.

Asansöre bindiğinde aklı karmakarışıktı. Babasıyla kardeşi onu tren garına yakın bir kafeteryada bekliyordu. Onlara ne söyleyecekti? Rafaello Grizzini'nin kabul edemeyeceği bir teklifte bulun-

duğunu mu? Teklifini kabul etmektense diri diri yakılmayı tercih edeceğini mi?

Kalabalık caddedeki insan trafiğini fark etmeden yürümeye başladı. Rafaello neden böyle bir istekte bulunmuştu? Beş yıl önce sadece altı haftalığına birlikte olmuşlardı. Glory'nin ona aşık olması için yeterli bir süreydi ama bekaretini aşkın a'sını ağzına almamış olan Rafaello'ya teslim etmesi için yetersizdi.

Bunun için annesine teşekkür etmeliydi. Talitha, bir kadının en değerli varlığının saflığı olduğuna inanırdı ve kendisi de bu şekilde yetiştirilmişti. Annesi bu konudan ilk bahsettiğinde Glory fiziksel yakınlığın ne demek olduğunu bilmiyordu. Ama öğrenene dek bu kural beyninde sarsılmaz bir yer etmişti. Evlenmeden önce bekaretini verirse başına korkunç şeyler geleceğine inanıyordu.

Rafaello Glory'nin ciddi olduğunu anlayana dek bu kuralı çok komik bulmuştu. Daha sonra ise bunun biraz garip olduğunu ve korkularının batıl ve asılsız olduğunu söylemişti. Sevişme çabalarını hatırlayınca gözlerine sıcak pişmanlık yaşları doldu.

Geçmişi bir kenara bırakıp ailesinin sorununa bir çare bulmaya çalıştı. Enfiye kutusunu Sam'ın çaldığını ispat edemezlerdi, değil mi? Zaten Glory onun hırsızlık yapacağına kesinlikle inanmıyordu. Ama iş mahkemeye varırsa çok etkileyeceği kesindi.

"Sam farklı bir çocuk," demişti annesi bir keresinde. "Fazla hassas ve duygusal. Eğer biraz katılaşmazsa hayatta çok çeker." Sam sporda başarılı olunca okulda da popüler olmuştu. Ama spordan nefret ediyordu ve bunu itiraf ettiğinde Glory çok şaşırmıştı. Sam'ın gönlünde resim yatıyordu. Her boş anında eskizler çiziyordu. Dinlediği kötü haberlerden bile kötü etkilenen çok hassas bir çocuktu.

Ya babası? Tekrar içkiye başlar mıydı? İyi bir adamdı ama zayıf karakterliydi. Zorluklar karşısında hemen yıkılıyordu.

Kafeteryanın kuytu köşesinde bir masada oturmuş huzursuzca çaylarını yudumluyorlardı. Onu görünce babası hemen sordu. "Bay Grizzini ne dedi?" Elli yedi yaşından daha fazla gösteriyordu. Yüzü endişeyle kırışmıştı.

"Baba..."

"Kötü haber, değil mi? Keşke bu olay Benito Grizzini işlerden elini ayağını çekmeden önce olsaydı. Rafaello çok katı bir adam. Hiç müsamahası yok. Onda ne bulduğunu niç anlamamıştım, Glory. Ne desem seni ondan..."

"Sam," diye çabucak araya girdi Glory. Kardeşi zaten yeterince korkmuş görünüyordu. Siyah gözleri bembeyaz olmuş yüzünde daha belirgin hale gelmişti. Glory'nin aksine Sam annelerinin renklerini almıştı. Siyah saçlı, siyah gözlüydü.

"Ne oldu? Nasıl geçti?" diye sordu titrek sesle.

"Rafaello çok değerli bir enfiye kutusunun kayıp olduğunu söylüyor."

"Yani... bir şey mi çalınmış? Bizden biri olamaz!"

"Arkadaşlarına haber vermelisin. Kutuyu kim aldıysa iade etmeli. Rafaello bu işin peşini bırakmamaya kararlı. Kutu bir servet değerindeymiş."

"Arkadaşlardan hiçbirinde kutu görmedim."

"Çok ufak bir şeymiş. Cepte saklanması kolaymış."

Archie Little'nin yüzü sararmıştı. "Değerli bir şey çalınmışsa işimiz bitik demektir. Rafaello Grizzini öfkeden köpürüyor olmalı. Onu ikna edememene şaşmamalı. Kızdığı için onu suçlayamam. Zaten malikaneye girmeleri yeterince büyük bir suç. Bir de hırsızlık olunca..."

"Özür dilerim, baba," dedi Sam boğuk sesle. "Yemin ederim tekrarlanmaya..."

"Bunun için fırsatın olmayacak, evlat." Bitkince ayağa kalktı. "Eve dönelim. Glory, seni bu belaya bulaştırdığımız için üzgünüm."

"Rafaello'yu ikna edebileceğimi neden düşündün?" Sormadan edememişti.

Babası içini çekti. "Annenin bir zamanlar söylediği bir şey yüzünden. Bilirsin, bazen öyle garip söylemleri olurdu..."

"Ne demişti?"

"Rafaello'nun daima sana göz kulak olacağını. Ne aptalca. O zaman da bir anlam ifade etmiyordu, şimdi de etmiyor."

Ama duydukları Glory'nin garip bir şekilde ürpermesine yol

açmıştı. Ayrılmadan önce Sam onu yürek burkan bir çaresizlikle sarıldı. Gözlerinde yaşlarla kardeşinin ve babasının ardından baktı.

Duyduğu suçluluk hissi sürekli artıyordu. Onlara yardım etme fırsatı varken etmemişti. Ama Rafaello'nun istediği... Glory'den bunu istemeye hakkı yoktu! Ayrıca onun babası da sütten çıkmış ak kaşık değildi. On sekiz yaşında güvensiz bir kızı tehditle sindirmişti.

Ani bir kararla Grizzini Endüstrileri binasına yöneldi. Rafaello Grizzini'ye hakkında ne düşündüğünü söyleyecekti! Babası da sandığı gibi saygıdeğer, masum bir adam değildi! Birinin ona gerçekleri söylemesinin vakti gelmişti.

Binanın en üst katına çıktığında aklı karmaşık duygularla bulanıktı. Resepsiyonist, Rafaello'yu aradı ve Glory'ye hemen içeri girebileceğini söyledi.

Ona ne diyecekti? Ona gerçekten babasının yaptığı şantajı anlatacak mıydı? Bunu ona söylemeyi istiyor muydu? Beş yıl önce ona gerçekten aşık olduğunu söyleyerek egosunu şişirmiş olmayacak mıydı? *Gerçekten*... Neden buraya gelmişti?

Kendine güvenini anızın kaybederek Rafaello'nun kapısının önünde duraksadı. Onu tekrar görecek olmanın verdiği heyecanı inkar edemezdi. Onu neler oluyordu böyle?

Hala iç hesaplaşmasıyla uğraşıyordu ki kapı açıldı. "Hala kararsız mısın?" Sesi ifadesizdi.

Glory ona baktı. Boğazı kupkuruydu. Yutkundu. "Yanlış anlama. Buraya... buraya geldim çünkü sana söyleyecek birkaç lafım var."

"Söyleyeceklerin öğle yemeğini bekleyebilir sanırım." Belinden tutarak onu tekrar asansöre yönlendirdi.

"Yemek mi?"

"Karnım aç." Işıldayan altın rengi gözleri ona dikilmişti. "Hem de çok aç."

Glory titreyerek ona baktı. Çenesinin sert hatları, dudakları ona öpüşmelerini hatırlatmıştı. Duyduğu heyecan...

Tanrım, neden geri dönmüştü? Onu tekrar görmek için fırsat [illegible] ilk fırsatı [illegible] Neden? Beş yıl önce olanların

artık bir anlamı yoktu.

"Sana edeceğim bir çift laftan vazgeçtim," dedi çabuk bir şekilde. "Burada olmamalıydım. Ama hazır buradayken söyleyeyim. Sam ile konuştum. Kutuyu onun almadığından adım gibi emi..."

Rafaello onu asansörün köşesine doğru itti. "Çok konuşuyorsun."

"Ama Sam arkadaşlarına haber verecek. Kutuyla ilgili bir şey öğrenirse hemen söyleyecek. Bu arada ben de Birmingham'a dönüyorum." Yakınındaki güçlü beden yol saymak git gide zorlaşıyordu.

"Birmingham'a *dönmüyorsun*..." Kollarını okşayarak ellerini tuttu.

"Hayır! Beni anlemiyorsun. Teklifini *kabul etmiyorum*. Seninle hiçbir şey..."

Rafaello sabırsız bir homurtuyla onu asansörün duvarına yapıştırdı ve dudakları birleşti. Glory'nin kolları kendiliğinden yükselerek boynuna dolandı. Bilinci yok olmuşçasına öpücüğe karşılık veriyordu.

Sonra Rafaello aniden geri çekildi. "*Per meraviglia*... Halka açık bir binanın asansöründeyiz!"

Glory o an nerede olduklarını ve asansörün hareket etmediğini fark etti. "Neden hareket etmiyor?"

"Durdurmuştum." Bir düğmeye bastı ve tekrar inmeye başladılar.

Glory kendini toparlamaya çalışıyordu ama dizlerinin titreyişine engel olamıyordu. Hala az önceki öpücüğün etkisi altındaydı.

"Daireme gidiyoruz," dedi Rafaello.

Öğle yemeğinin Rafaello'nun aklındaki son düşünce olduğunu hisseden Glory saç diplerine dek kızardı. "Ben eve gidiyorum. Az önce olanlar... bir kazaydı."

"*Kaza* mı?" Sesinde şaşkınlık vardı.

"Evet. Arabayla giderken gözünü bir an yoldan çekersin ve... işte bunun gibi." Kendinden öylesine iğreniyordu ki zorlukla nefes alıyordu.

Asansörün kapıları açıldı ve bekleyenlerle göz göze geldiler.

Glory kalabalığın arasına daldı ve arkasına bakmadan koşarak binadan çıktı. Tren garına varana dek durmadı.

Oraya varınca adımlarını yavaşlattı ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Kalbi çılgın gibi çarpıyordu.

Hissettiği panik ve utanç duygusu onu neredeyse boğacaktı. Nasıl olmuştu da öyle davranabilmişti? Ona haddini bildirmeyi düşünürken kendini öpüşüne şehvetle karşılık verir bulmuştu. Tanrı aşkına, aklından *ne geçiyordu?*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün, fabrikada erken bir vardiyada olduğu için Glory'nin işi erken bitmişti.

Yorgun argın kiralık odasına girdiğinde kapının altından atılmış olan notu gördü. 'Babanı ara!'

Endişeyle aşağı inip holdeki telefondan babasını aradı. Telefon daha ilk çalışta açıldı. "Glory? Sen misin?"

"Evet. Ne oldu?" diye sordu sabırsızca.

"Sabah arama emriyle polis geldi."

"A...arama emri mi?"

"Enfiye kutusunu evde buldular." Archie Little'nin sesi bitkindi. "Sam tutuklandı. Ama ben onun yapmadığını biliyorum!"

Glory'nin yüzü bembeyaz olmuştu. "*Tutuklandı* mı?"

"Hırsızlığı yapan en yakın arkadaşı. Sam o gün yardım için bana geldiğinde Joe yanındaydı. Ben durumu halletmek için malikaneye gittiğimde evde kalmakta ısrar etmişti. Kutuyu o zaman saklamış olmalı."

"Oh, baba..." Sanki midesinde koca bir taş vardı.

"Paniğe kapılıp kutudan kurtulmak istemiş olmalı. Ama bizim evde bulunduğuna göre buna kim inanır?" Yıkılmış gibiydi. "Ne yapacağız, Glory? Yardım isteyecek kimse tanımıyorum."

"Ben bir yolunu bulurum." Sesindeki güvenin inandırıcı olmasını umuyordu. Sam'a ona inandığımı söyle."

"Nasıl halledeceksin? Artık çok geç. Avukat mahkemeye çıkana dek yapılacak bir şey olmadığını söyledi."

"Güven bana. *Yemin ederim*, bir çare bulacağım. Sam endişe-

lenmesin." Kardeşinin ne kadar hassas ve duygusal olduğunu biliyordu ve onun için ölesiye endişeleniyordu. Ya kaçarsa, ya kendine kötü bir şey yaparsa diye düşünmekten kendini alamıyordu. Titredi. Babası o durumda bir gence ihtiyaç duyduğu desteği verebilecek kadar güçlü değildi.

Telefonu kapatana dek yaprak gibi titrediğini fark etmedi. Acıyla gözlerini yumdu. Sam'ın tutuklanmasını önlemek için bir fırsatı vardı ama kullanmamıştı. Şimdi iş mahkemeye varmıştı. Şikayetin geri alınması mümkün müydü? Mümkünse bile Rafaello buna razı olur muydu? Çantasını karıştırarak telefon numarasını bulmaya çalıştı. Aradığında Rafaello'nun uygun olmadığı soğukça söylendi.

"Yurt dışına mı çıktı? Çok acil bir durum. Nerede olduğunu öğrenmeliyim."

"Bay Grazzini şehir dışındaki malikanesinde. Maalesef size adres veya telefonunu veremem ama mesajınızı ilete.."

"Hayır, lütfen yapmayın!" Rafaello'nun daha da katılaşacağından korkuyordu. Malikanenin nerede olduğunu elbette biliyordu.

Sürpriz faktörü işine yarayabilirdi. Çaresizce düşünmeye çalıştı. Hemen bir trene atlayıp malikaneye gidebilirdi. Başka ne yapabilirdi? Sam'ı o şekilde bırakamazdı. Ama Rafaello onu dinleyecek miydi?

Önceki günkü davranışından dolayı çok öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu. Teklifini kabul etmeye niyetli değilken niçin geri döndüğünü kendine bile açıklayamıyordu!

Çantasını alıp aynaya baktığında neredeyse kalp krizi geçirecekti. Berbat bir haldeydi. Saçı başı dağılmıştı, blucini ve tişörtü neredeyse üzerinden dökülüyordu. Rafaello'yu etkilemek için daha... *çekici* olması gerekebilirdi. Tek şansı buydu.

Daha önce hiç böyle bir yaklaşımda bulunmamıştı. Onu hak edecek erkeğin görünümüne değil, ruhuna önem vermesi gerektiğini düşünürdü. Kışkırtıcı giyinmekten hep kaçınmıştı. Ama şu an başka çaresi yok gibi görünüyordu.

Sam'ı düşünerek yan komşusunun kapısını çaldı. Tanya gösterişli giyinmeyi severdi ve bir barda çalışıyordu.

"Glory, notumu aldın mı?"

"Evet, sağ ol. Bak, bana gece giydiğin kıyafetlerden birini ödünç verebilir misin?"

Tanya ona şaşkınca baktı. "Bacaklarımı mini etekle bir erkeğe ucuz bir heyecan yaratmak için sergileyeceğime ölürüm diyen sen değil misin?"

Glory kızararak başını salladı.

"O halde söyle bakalım, kim bu adam?"

"Özel bir hedef."

"Vay canına, bayıldım bu işe!" Kapıyı ardına dek açtı. "Bana güven, sonucu görünce gözlerine inanamayacaksın."

Yarım saat sonra Glory odasındaki aynada kendini inceliyordu. Pembe bustiyeri örtmekten çok sergilemek için yapılmış gibiydi. Dapdar, pembe mini eteğiyle kendini çıplak gibi hissediyordu. Yüksek topuklu bantlı ayakkabılarla nasıl yürüyeceğini bilmiyordu. Vazgeçmek üzereydi ki Sam'ı düşünerek omuzlarını dikleştirdi.

Ağrıyan ayaklarına rağmen malikaneye vardı ve zili çaldı. Kahya Maud Belper kapıyı açıp şaşkınlıkla ona baktı. "Glory?"

"Beni burada gördüğünü babama söylemezsen minnettar kalırım," diye suçlulukla fısıldadı Glory. Yaşlı kadını çocukluğundan beri tanırdı. "Bay Grizzini evde mi?"

"Bay Benito mu yoksa Bay Rafaello mu?"

"Rafaello." Yüzü kızarmıştı.

"Paltonu alayım..."

"Hayır... hayır, sağ ol. Biraz üşüyorum."

"Bay Grizzini kütüphanede."

Glory başını salladı ve kütüphaneye yöneldi. Paltosunun kuşağını çözdü. Ya Rafaello ona gülerse? Ya gerçekten korktuğu gibi aptal görünüyorsa? Bu Sam için, diye hatırlattı kendine. Aynı anda kapıyı açıp içeri girdi ve paltosunu çıkararak bir kenara attı.

Pencerenin yanında telefonla konuşan Rafaello onu görünce donakaldı. Gözlerini kırpıştırdı. Yavaş yavaş Glory'yi baştan ayağa süzdü. Bustiyerden taşan göğüsleri üzerinde biraz oyalandı.

Glory kıpırdamaksızın duruyordu. Hissettiği gerginlik gittikçe

artıyordu. Gururunu ayaklar altına almak hiç kolay değildi.

Rafaello ateş saçan gözlerle ona baktı. "Nedir bu? Seks bombasını oynadığın bir pandomim mı?"

Glory Rafaello'nun aniden görünümüne kapılacağını beklememişti ama... Utançla yutkundu. Yerin dibine girebilmeyi diledi. Yine kendini aptal yerine koymuştu. Paltosunu alıp giydi. Gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu.

"Elbette sana demedim!" Telefona dönmüştü. "Bir konuğum var. Seni sonra ararım."

Telefonu kapatıp ona döndü. "Ne söylememi bekliyorsun?" diye sordu Glory. Midesinde kelebekler uçuşuyordu.

"Pekala..." Sesi ipek gibiydi. "Dün ofisime döndün ve sonra kendini kollarıma attın..."

"*Atmadım*, sen beni..."

"Eğer vaktinde durmasaydım asansörde sevişecektik..."

"Kendi adına konuş! Ben öyle biri değilim."

"Sahi mi?" Sert bir kahkaha attı. "Bu kıyafetle buraya geliyorsun ve aksim düşünmemi istiyorsun." Dudakları alayla kıvrıldı. "Ama maalesef bu benim tarzım değil. İşe yaramaz."

Glory boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kendi utancı yetmezmiş gibi bir de acımasızca aşağılanmıştı. Ama kardeşinin kaderi Rafaello'nun ellerindeydi. Evet kıyafeti zevkine uymamış olabilirdi. Ama ne bekliyordu? Pahalı bir modacının dizaynını mı?

"Konuya gelecek misin?"

Glory yutkundu. "Sam'ın o kutuyu çalmadığından eminim. Biliyorum, durumu pek öyle göstermiyor. Geçen gün kutu iade edilirse şikayetinden vazgeçeceğini söylemiştin..."

"Gönüllü bir iadeden bahsediyordum. Polisin arama emriyle bulmasından değil." Sesi buz gibiydi.

"Pekala..." Derin bir nefes aldı. "Şikayetini geri alırsan her istediğini yapmaya hazırım."

Rafaello bir süre sessiz kaldı. "Şikayetimi geri alabilirim. Ama anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getireceğinden nasıl emin olabilirim?"

Glory içine dolan umutla biraz olsun rahatlamıştı. "Hakkımda

iyi düşüncelerin olmadığını biliyorum. Ama ben bir düzenbaz veya yalancı değilim."

"Eh, kabul etmek gerekirse babamla yaptığın anlaşmaya sadık kalmışsın. Yanlış hatırlamıyorsam buraya adımını atmayalı beş yıl oluyor. Kardeşinle babam da o zamandan beri pek fazla görmemiş olmalısın."

Evet, bu doğruydu. Benito Grizzini bütün ailesini çok etkilemişti.

"Birkaç yüz mil uzakta olmak pek ideal değildi, haklısın. Bizim özel jetlerimiz veya limuzinlerimiz yok."

"Benimle olduğun sürece olacak." Kendi açtığı konuya ilgisini kaybeden Rafaello ona döndü. "Paltonu çıkarabilirsin. Bu gece burada kalıyorsun."

Glory donakaldı. "Bu gece mi?"

Rafaello'nun yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Gelecek ay için bir randevu ayarlamamı mı bekliyordun?"

"Ama bu gece... Tanrı aşkına! Buradan çıkınca Sam ve babama uğrayıp onlara sürpriz yapmak istiyordum," dedi çaresizce.

"Bana yap sürprizi. Zaten seni beklemiyorlarmış. Bu şekilde sorularına da maruz kalmazsın. Şikayetimi geri aldığımı onlara şahsen iletirim."

"Harika... Ama..."

"Yarın benimle Corfu'ya uçuyorsun."

"Yarın mı? Corfu'ya mı?" Mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Delirdin mi? Bir işim, evim ve bir yere gitmeden önce halletmem gereken tonlarca işim var!"

"İşyerine ve ev sahibine ayrıldığın ve geri dönmeyeceğin haberini verdiririm. Hiç sorun değil."

"Benim için sorun! O işleri birkaç gün içinde kendim halledebilirim. Seninle ülke dışına çıkmamı istiyorsan önce ailemi görmeme izin vermelisin."

"Bir kez daha gidersen bir daha asla dönemezsin."

Sessizlik sağır edici bir perde gibi çöktü. Rafaello'nun sesinin soğukluğuyla ürperen Glory sordu. "Bunu neden yapıyorsun? Tamamen teslim oldum ama sana yetmiyor."

"Abartıyorsun, *cara.*" Soğukkanlılıkla uzanıp Glory'nin buz kesmiş ellerini tuttu. "Sadece aramızda bir yanlış anlaşılma olmasın istiyorum. Başka ne bekliyordun ki?"

Glory'nin paltosunun önü açılmıştı. Rafaello'nun bakışlarının göğüslerine çevrildiğini görerek sordu. "Az önce ucuz bir görüntüm olduğunu söylemişken şimdi neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sonuçta ben de normal, sağlıklı bir erkeğim. Artık o eski masum genç kız değilsin ve bu daha iyi. Yatağımda tecrübeli bir kadın isterim."

Bu cümle üzerine Glory kasıldı. Yüzünün kızarıklığını saklamak için başını öne eğdi. Bakire olmaktan utanıyor değildi ama ona söyleme riskini de göze alamazdı. Belli ki Rafaello'nun beklentileri yüksekti. Sam hakkındaki şikayetini geri almadan kararından vazgeçmesine yol açacak bir şey söylememeliydi.

"Sanırım beni istemenin tek sebebi beş yıl önce seni reddetmiş olmam."

"Haklı olabilirsin. O zamanlar beklemek zorunda olduğumu düşünüyordum. Oysa şimdi beklemek zorunda değilim."

Rafaello ona dokunacaktı ve Glory de bunu istediğini inkar edemezdi. Vücudunun tepkilerinden utanıyor olsa da engel olmaya gücü yoktu.

Rafaello onu kendine çekerek mırıldandı. "Buna hayır diyebilir misin, *cara*?"

Duyduğu istek ve öfkeyle ikilemde kalan Glory, dudakları birleştiğinde içindeki patlamaya engel olamadı. İnleyerek kollarını boynuna doladı. Rafaello onu sımsıkı kendine çekmişti. Sert vücudu, duyduğu arzuyu anlatıyordu. Glory'yi kaldırarak geniş, maun masaya oturttu.

"Rafaello...?"

"Boyun ayakta ulaşmak için çok kısa... Tanrım, saçların ipek gibi."

Rafaello onu masanın kenarına çekip dizlerini ayırdığında Glory onun niyetini anladı. Birdenbire kendini çok kırılgan hissetti. Sıyrılmış eteğini utançla düzeltmeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi panikle tizleşmişti.

"Ne oldu?"

"*Ne* mi oldu? Bir masanın üzerinde bana sahip olmaya kalkıyorsun ve ne olduğunu mu soruyorsun? Söyleyeyim, masa üstü oynaşmalarına kapım kapalı!"

Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Biraz saygı istiyorum, sınırlar istiyorum!"

"Ve anladığım kadarıyla masa üzerinde sevişmek sınırı geçmek oluyor," diye mırıldandı Rafaello.

"Bu saygı meselesi."

"Pek maceracı olduğun söylenemez, değil mi?"

"Asansörlerde veya masa tepelerinde hayır." Yere indi ve titreyen parmaklarla üzerini düzeltti.

"Aslında seninle masa üzerinde birlikte olmayı planlamamıştım."

"Ne planladığını nereden bilebilirdim? Beni... beni çok utandırdın."

"Ön sevişmenin ne olduğunu biliyor musun?"

Sesinin alaycı tonu Glory'nin kanını beynine çıkarmıştı. "Kastettiğin buysa golften bahsetmediğini biliyorum! Buraya senin alaycı imalarını dinlemeye gelmedim, Rafaello Grizzini!"

"Ve masanın üzerinde sevişmek için de gelmedin. Kusura bakma, kendime engel olamadım, *cara.*" Yüzü ifadesizdi. "Sanırım bir liste yapmamız gerekecek..."

"Bir ne...?"

"Seksin yasak olduğu yerlerin bir listesi. Hazır konu açılmışken senin için sakıncalı mekanları saysan iyi olur."

"Çok eğleniyorsun, değil mi? Bu durumu komik buluyorsun."

"Hayır, aksine çok ilginç buluyorum. Çok kadın tanıdım ama hiçbiriyle böyle bir konuşma yapmadım." Sesi ipek gibiydi. "Son gülen yine annen olacakmış gibi görünüyor. Lütfen bu söylediğimi hatırasına bir hakaret olarak kabul etme."

Glory yutkundu. Boğazı sıkışmıştı. Her an ağlayacakmış gibi hissediyordu. Tüm prensiplerinden vazgeçtiği o gecede ölen annesini hatırlamak istemiyordu. "Seni güldürebildiysem ne mutlu."

Rafaello inleyerek mırıldandı. "Gülmüyordum..."

"*Gülüyordun.*" Gözyaşları akmak üzereydi.

"Böyle bir kılıkla gelen bir kadının o şekilde korkup gerilemesini beklemiyordum."

"Korkmadım!"

"Pekala, her ne idiyse artık bitti." Sesi yumuşaktı. "Yukarı çık. Babanı aradıktan sonra yanına geleceğim."

Glory gerginleşti. "Nereye?"

"Yatak odama. Elbette sen hiç yukarı çıkmamıştın. Sana eşlik ede..."

"Hayır. Sadece tarif et."

Telefon çalmaya başladı. Rafaello tereddüt etti. "Özel hattımdan arıyorlar. Önemli olabilir. Baksam iyi olacak. Yatak odam merdivenden çıkınca sağdan ilk kapı. *Kal*."

Gülümsemesi Glory'yi şaşırttı. Kalp atışları hızlandı. Bu gülümseme bir zamanlar ona dünyayı unutturdu.

Rafaello bu arada telefonu açmıştı. Kaşları çatılmış, ciddi bir tonla İtalyanca konuşuyordu. Ahizeyi yerine koyduktan sonra hüzünle gülümsedi.

"Kader bu gece karşımızda olmalı. Arayan babamdı."

"Oh...?"

"Bu haftasonu arkadaşlarıyla Londra'da kalıyor. Ama yarını bekleyemeyecek önemli bir konuyu tartışmak için on dakika sonra burada olacakmış." İçini çekti. "Sesi endişeliydi ve bu da pek sık olmaz."

"Kulübeye gidip ailemi görsem iyi olacak."

"*Hayır*." Sesi çok kesindi.

"Babanla karşılaşmak istemiyorum, Rafaello," dedi dürüstçe. Neredeyse bir seferde tek Grizzini görmenin yetip artacağını da söyleyecekti.

"Yatak odamdayken onunla karşılaşman söz konusu değil. Benito beş yaşımdan beri geceleri üzerimi örtmüyor. Ama şunu da söyleyeyim, seni saklama ihtiyacı duymuyorum. Bize katılabilirsin. Nasılsa er geç ikimizi öğrenecek."

Benito Grizzini onu bu çatı altında görünce şaşıracak ve öfkelenecekti. Glory zorba tavırlı yaşlı adamla tekrar karşılaşmak istemiyordu. "Olabilir. Ama öğrendiğinde yanında olmamayı tercih ederim."

"Korkak."

"Yukarıda daha rahat olacağım."

Rafaello'nun yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle..."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Glory çantasını holde bıraktığı yerden aldı. Kısa bir süre duraksayıp acı veren ayakkabılardan kurtulduktan sonra merdivenlere yöneldi.

Ama şans onun yanında değildi. Maud Belper mutfak çıkışında belirdi. "Burada kalıyorsun sanırım."

Yüzü utançla kıpkırmızı olan Glory suçlulukla başını salladı. Onunla karşılaşmamayı tercih ederdi.

"Baban sakin bir insandır, Glory. Ama bu gelişme üzerine Rafaello'ya tepkisi ne olur kestirmek güç."

"Artık bir çocuk değilim."

"Konu o değil, tatlım." Gri saçlı yaşlı kadının kaşları çatılmıştı. "Belki burnumu sokmaya hakkım yok ama kendini çok karmaşık bir duruma sokuyorsun."

Bu gizemli cümlenin ardından başka tek kelime etmeden mutfağa döndü. Maud Belper neden bahsediyordu? Ne durumu? Ve neden kendim Rafaello'nun yatağına atarken bir şahit olması gerekiyordu? Kimse bilmeden de yeterince kötüydü.

Aceleyle odaya girip kapıyı ardından kapattı. Çok geniş bir odaydı. Gözü ortadaki devasa yatağa takılınca hemen başını çevirdi. Zevkli döşenmiş, çok lüks bir odaydı. Gözü boy aynasına kayınca kasıldı.

Fazla cesur, uygunsuz bir kıyafetti. Ucuz göründüğünü duyunca kalbine bir hançer saplanmış gibi hissetmişti. Ama görüyordu ki hoşuna gitse de gitmese de Rafaello haklıydı.

İşte buradaydı. Sam için vücudunu satıyordu. Bu kadar basitti.

İçinden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. Suçlulukla Rafaello'ya duyduğu isteği düşündü. Ne kadar utansa da gerçeği kendinden saklayamazdı. Gururu paramparça olsa da Rafaello'yu istiyordu.

Söz konusu duygular olunca Glory yeterince güçlü olamıyordu. Aslında Rafaello'yu asla unutmamış, tam anlamıyla kalbinden atamamıştı. Beş yıl önce büyülü altı hafta yaşamışlardı ve o günden beri onun gibi bir erkek tanımamıştı.

Aşağıda olanlar aklına geldi. Rafaello onu masaya oturttuğunda bir sonraki adımın ne olabileceğini bilmediğinden paniğe kapılmıştı. Zaten sadece gerçek bir panik hissi onu o an Rafaello'nun kollarından uzaklaştırabilirdi. Aradan beş yıl geçmiş olmasına rağmen hissettiklerinin şiddetinde hiçbir eksilme yoktu.

Düşünceleri yıllar öncesine döndü. Rafaello'ya aşık olması bir erkek arkadaşa sahip olma isteğine engel olmamıştı. On altı yaşındaydı ve bütün arkadaşlarının sevgilisi vardı. Rafaello'ya asla sahip olamayacağını düşünüyordu. Hiç konuşmamış olmaları bir yana, sosyal ve toplumsal açıdan da çok farklıydılar.

Talitha, kızının barlara gitmesine ve erkeklerle çıkmasına izin vermiyordu. Okulun son senesinde Glory isyan etmiş ve ondan gizli dışarı çıkmıştı. En iyi dostu, ağabeyinin bir arkadaşını Glory'ye ayarlamış ve iki çift birlikte bara gitmişlerdi. Yirmi bir yaşındaki Tim, Glory'yi alkolle tanıştırmıştı.

Birkaç saat sonra arkadaşı dirseğiyle onu dürtüp, fısıldamıştı. "Hey, bak kim gelmiş."

Rafaello birkaç arkadaşıyla barda duruyordu. Pahalı kıyafetleri, o grubu bardaki diğerlerinden ayırıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiş olan Glory, gözlerini ondan alamıyordu.

Rafaello'yla göz göze gelmek çok sarsıcı bir deneyim olmuştu. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetmiş ama bakışlarını onunkilerden bir türlü alamamıştı.

"Sanırım bir şansın var," diye fısıldamıştı arkadaşı. "Seninle ilgilenmiş görünüyor. Yanında Tim'in olması ne kötü."

Ama Tim arkadaşlarıyla barın diğer tarafına, dart oynamaya gitmişti ve Glory, alkolün de etkisiyle utanmazca gözünü Rafaello'ya dikmiş, onunla flört ediyordu.

Lavabodan masaya dönerken Rafaello önünü keserek sormuştu. "Porsche'mle bir gezintiye ne dersin?"

O kadar mutlu olmuştu ki elde edilmesi zor olanı oynamayı düşünmemişti bile. "Ne zaman?"

"Hemen. Benimle gel."

Ve Glory de gitmişti.

"Pek sadık bir kız arkadaş değilsin galiba."

"Onunla bu akşam tanıştım. Beni tanıdın... değil mi?"

"Oh, evet. Seni gözden kaçırmak pek kolay değil."

Porsche'nin kapısını kibarca açtı. Glory telaşla söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordu ki Rafaello'nun onu eve götürdüğünü anladı.

"Ne... neden beni buraya getirdin? Bu akşam arkadaşımda kalacağımı söylemiştim. Böyle giyinmişken eve gidemem. Gezintiye çıkacağımızı sanıyordum!"

"Çıktık."

"Ama ben düşünmüştüm ki..."

"Şu an hiçbir şey düşünecek halde değilsin. Erkek arkadaşın seni sarhoş etmeye çalışıyordu. Bu yaşta yanında bir yetişkin yokken içmemelisin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bardan çıkıp doğruca arabama bindin. Bu şekilde davranmanın ne kadar tehlikeli olduğunu görmüyor musun? Bebek kadar bile aklın yok. Senin için en güvenli yer ev..."

"Annem beni *öldürecek.*" Paniğe kapılmıştı.

"Onunla konuşurum." Kapıyı açarak indi.

Glory hüngür hüngür ağlıyordu. Rafaello onu zorlukla dışarı çıkardı. "O serserinin seni sarhoş etmesini seyretmeye daha fazla dayanamazdım. Ne planladığını anlamışsındır herhalde."

"Benden hoşlandığını sanmama izin verdin..."

"Sadece on altı yaşındasın, Glory. Seni oradan bir şekilde çıkarmalıydım. Çok güzel bir kızsın ve..."

"Salt mi?" Rafaello bu sorusuna gülmüş ve Glory'nin nabzı fırlamıştı. Tam o sırada evin kapısı açılmış ve Talitha Little karşılarında belirmişti. Annesi o gece sinirli olmasına rağmen bir şey

söylememişti.

Ertesi sabah Glory başı çatlarcasına ağlarken önceki geceyi açıklamaya çalışmış, Talitha gülümseyerek yeterli dersi almış olduğunu söylemişti. Glory o yazı Rafaello'yu düşünerek geçirmişti. O zamandan beri de içkiye el sürmemişti.

Anılardan sıyrılarak saatine baktı ve bir saattir yukarıda olduğunu gördü. Benito Grizzini hala Rafaello'nun yanında mıydı? Odadan çıkıp merdiven boşluğundan hole baktı. Kütüphanenin kapısı açılınca geriledi. Rafaello ile babasının sessizce çıktıklarını gördü. Benito Grizzini birkaç adım attıktan sonra oğluna döndü ve bir şeyler söyledi. Elini anlayış dilercesine ona uzatmıştı.

Yaşlı adamın yüzündeki ifade Glory'yi şaşırttı. Mahvolmuş, yıkılmış görünüyordu. Ona karşılık Rafaello'nun yüzü sert ve tavizsizdi. Babasına cevap vermedi. Yaşlı adamın eli yanına düştü. Omuzları yenilgiyle çöktü ve evden ayrıldı.

"Rafaello?" diye seslendi Glory. Kendini tutamamıştı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Şaşkınlıkla olduğu yerde donan genç adam başını kaldırıp ona baktı. "Ne zamandır oradasın?"

"Sadece bir dakikadır. Babanın gittiğini gördüm. Üzgün görünüyordu..."

Rafaello omuz silkti ama hiç olmadığı kadar solgun görünüyordu. Dudakları sıkıca kapanmış, bakışları soğuktu. "Öyle mi?"

Merdivenleri tırmanarak yanına geldi. Belli ki babasıyla bir anlaşmazlıkları olmuştu. Ama iki güçlü karakterli adamın ara sıra anlaşmazlıkları olması doğaldı. Konu her ne ise onu ilgilendirmezdi. Yoksa *ilgilendirir* miydi? "Babana burada olduğumu söyledin mi? Aranızdaki sorunun sebebi bu mu?"

"Pek sayılmaz. Ama planlarımda bir değişiklik oldu. Vakit geç, biliyorum ama biri seni Birmingham'a götürecek. Doğal dürtülerimden daha önemli bir konu ortaya çıktı ve ilgilenmem gerek."

Böyle bir şey beklemeyen Glory şaşırdı. Yüzü yanarak arkasını döndü. Rafaello bir an onu istiyor, bir an angaryaymışçasına bir kenara atıyordu. Kendine gel, mutlu olman gerek, eve gidiyorsun, diye düşünerek silkindi. "Çantamı alayım."

"Pazartesi öğlen seni alması için bir araba göndereceğim. Adresin gerekli..."

"Sam'a şikayetini geri aldığını bu akşam söyleyeceksin, değil mi?"

Gergin bir sessizlik oldu. "Evet. Bundan emin olabilirsin."

"Güzel." Odaya geri dönüp çantasını aldı. Rafaello bir şeye üzülmüş, sıkılmıştı ama bunu Glory'yle paylaşmaya niyeti yoktu. Ona hak vermekle kırılmak arasında kalarak bir kağıda adresini yazdı ve telefonun yanına bırakarak aşağı indi.

"Hazırım."

"Araba bekliyor. Bu gece, kötü zamanlamanın kurbanı oldu, *cara*. Kusura bakma."

"Kusura bakmak mı? Tek dileğim bu haftasonu aklının başına gelmesi ve gönülsüz bir metresi istemekten vazgeçmen!"

"Gönülsüz mü? Bunu Corfu'da göreceğiz..."

Üç gün sonra bir Toyota Landcruiser Glory'yi adadaki havaalanından aldı. Corfu'ya Rafaello'nun özel jetiyle gelmişti. Her ne kadar kendi kendine aksini söylese de gördükleri onu müthiş etkilemişti. Uçuş personeli ona kraliyet ailesindenmiş gibi davranmıştı. Sunulan yemek, beş yıldızlı restoranlardakilerle eşdeğerdi.

Bir kasabayı geçtikten sonra zeytin ağaçlarıyla kaplı bir tepeyi tırmandılar. Elektronik kapılardan geçip çok büyük ve lüks görünümlü bir villaya vardılar. Bakımlı bir bahçe içindeki villanın muhteşem bir deniz manzarası vardı. Glory gördüklerine pek şaşırmamıştı.

Arabadan inerken temiz havayı içine çekti. Hava İngiltere'dekinden çok farklıydı. Ilık bir esinti saçlarında oynaşıyordu. Yüreği gerginlikle çarparak kapıya yöneldi.

Kapıyı orta yaşlı bir uşak açtı. "Bay Grizzini birazdan yanınızda olacak, Bayan Little. Kahve mi çay mı alırdınız? Belki yemek öncesi bir aperatif tercih edersiniz."

"Bay Grizzini nerede?"

Uşak, cevap vermekte kararsız görünüyordu.

"Sorun değil, ben bulurum." Glory holün ortasına yürüyüp ellerini beline koyarak bağırdı. "*Rafaello!*"

On beş saniye sonra bir kapı açıldı ve Rafaello göründü. Bej takımıyla muhteşem görünüyordu.

"Beni emretmiştin. İşte buradayım!" Titreyen ellerini gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dikkat çekmenin ne asil bir yolu," dedi keskin bir ses.

Glory Rafaello'nun yanında beliren güzel, esmer kadını görünce kaskatı kesildi. Moda dergilerinden fırlamış gibi görünen kadın, eski bir sevgilinin samimiyetiyle elini Rafaello'nun koluna koymuştu. "Gerçekten... Bir dahaki sefer ev sahibim beni hemen karşılamazsa ben de avaz avaz bağıracağım. Basit ve etkili." Sesi şerbet gibiydi.

"Glory... bu Fiona Woodrow."

Çekici esmer, manikürlü elini uzattı. Yüzü önce kıpkırmızı, sonra kağıt gibi olan Glory, uzatılan eli görmezden geldi. İkiyüzlülük, özellikleri arasında yoktu.

Arkada bir kapı açıldı. "Jon..." Rafaello'nun sesi çok soğukkanlıydı. "Glory'ye soğuk bir içki verebilir misin?"

Rafaello'nun asistanıyla Londra'da, Grizzini binasında tanışmıştı. Birlikte gün batımının muhteşem göründüğü terasa çıktılar. Glory yumruklarını sıkmış, hala Jon'a bakmamıştı. Fiona Woodrow kendini küçük düşmüş ve aptal hissetmesine sebep olmuştu ama Glory bundan tamamıyla Rafaello'yu sorumlu tutuyordu.

Kapıyı açan uşak az sonra elinde bir tepsiyle geldi. İçkilerini servis edip gitmesinin ardından Glory mırıldandı. "Sakinleşmek için kutupta denize dalmam gerek." Acı dolu bir bakışla af diledi. "Fiona kim?"

"Rafaello Leydi Fiona'yı uzun süredir tanır. Tüm bildiğim bu kadar."

Leydi Fiona mı? İngiliz aristokrasisinin bir mensubu. Aralarındaki ilişkiyi çözmek için uzman olmaya gerek yoktu. Rafaello bir başka kadınla birlikteydi, bu açıktı. Glory gelmeden onu villadan çıkarmaya bile tenezzül etmemişti. Mide bulandırıcı ve gurur kırıcıydı. Duyguları öylesine yoğundu ki doğru dürüst düşünemiyordu

bile.

"Buraya getirdiği çok kadın var mı? Burası... harem gibi bir yer mi yoksa?"

Jon bir an için gülecekmiş gibi göründü. Sonra Glory'nin kederli gözlerini gördü ve sempatiyle, "Patronun etrafında çok kadın olur. Bunun için onu suçlaya..."

"Yapamaz mıyım?"

"Kadınlar pek peşini bırakmaz."

Buna inanmak zor değildi. Hem ne bekliyordu ki? Glory onun sevgilisi değil, metresiydi. Orada bulunuş amacı Rafaello'ya zevk vermekti, romantizm yaşamak değil.

"Sen her zamanki kadınlara benzemiyorsun. Lütfen alınma. Rafaello ona duygusal açıdan bağlandığını anladığı an işin biter."

"Ona duygusal olarak bağlı falan değilim." Kızgın yag dokup kızartma isteği, Glory'nin kitabında pek duygusalca sayılmazdı. Sam güvenlikteydi. Bunu düşünüp sakinleşmeye çalıştı.

Glory malikaneden ayrılmasından sonraki sabah kardeşinden bir telefon almıştı. Rafaello'nun önceki gece boyunca kardeşi ve babasıyla olduğunu öğrenmek Glory'yi çok şaşırtmıştı. Hele olayı fazla abarttığını itiraf ettiğini duyunca küçük dilini yutacak gibi olmuştu. Sam'ın Rafaello hakkındaki yorumu da beklenmedikti. Genç adamın aslında konuşkan, zeki, iyi biri olduğunu söylemişti. Peki Rafaello'nun acil işine ne olmuştu?

Sam o gece arkadaşı Joe'yi de aramış, o da kutuyu çaldığını itiraf edip Rafaello'dan özür dilemişti. Kutuyu annesine hoş bir hediye olur düşüncesiyle almış, sonra paniğe kapılıp Littleler'in evine saklamıştı. Değerinin farkında değildi.

Glory içkisinden bir yudum daha aldı. Jon'ın "Son uçağı kaçırmamı istemiyorsak şimdi çıkmak zorundayım," dediğini duydu. Dönüp bakınca Rafaello'yla konuştuğunu gördü. Bardağını masaya koyup çenesini havaya dikti. "Jon havaalanına gidiyorsa ben de onunla çıkıyorum. Kalmayacağım."

Jon içeri süzülmeden önce ona şaşkınca baktı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, *cara*." Sesi kontrollüydü.

"Beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?" Fiona Woodrow'un az önce onu ne kadar kırdığını belli etmemek için kararlı ve umursamaz görünmeye çalışıyordu.

"Gerekirse kaba kuvvetle."

"Cesaret edemezsin. Çığlığı basarım."

"Biraz gürültü beni rahatsız etmez. Ama yüz üstü bırakılmak konusunda aynı şeyi söyleyemem."

Aralarındaki gerginlik neredeyse havada kıvılcımlar uçuşmasına sebep olacaktı.

"Beni zorladığın bu anlaşmaya..."

Rafaello'nun tek kaşı yükseldi. "*Zorlamak* mı? Cuma akşamı o açık saçık kıyafetle malikaneye gelip yalvaran sen değil miydin?"

"*Yalvarmadım!*"

"Kadınlar...!" Kravatını çıkarıp masanın üzerine attı. Ceketini de çıkarıp sandalyenin arkasına astı. "Kurban zokayı yutuncaya dek oynarlar, sonra da tüm yaptıklarını inkar ederler."

"Sen hiçbir kadının kurbanı olamazsın, Rafaello Grizzini!" Çok öfkelenmişti. O gece çok çaresizdi. Tek yolun onu baştan çıkarmak olduğunu sanıyordu. Seviyesini bu kadar düşürmesine sebep olan da Rafaello'ydu! Tek isteğinin vücudu olduğunu açıkça belirtmişti.

"Doğru. Bu gerçeğin farkında olman beni memnun etti. Beş yıl önce beni aptal yerine koymaya çalıştığını hatırlıyor musun? Ve nasıl sonlandığını? Gözyaşları içinde kaçan ben değildim."

"Seni piç kurusu..." Glory acı ve öfkeyle patlayacakmış gibiydi. O an son hatırlamak istediği şey, on sekizindeyken o bankacının kızıyla Rafaello'nun onu mahveden görüntüsüydü.

"Benimle kimse bu şekilde konuşamaz." Sesinin tonu tehlikeli bir yumuşaklıktaydı.

"Ben konuştum işte!"

"Her yaptığının karşılığını alacaksın, *cara*. *Dio mio*, beni aptal mı sanıyorsun?"

"Bak, daha fazla tartışmayacağım. Jon ile havaalanına gidiyorum."

"Sana hayır dedim." Uzanıp onu belinden tuttu.

"Ne cesaretle...?" Tokat atmaya çalışınca Rafaello başını eğdi.

"Bunu bir daha denersen kendini havuzda bulursun!" Genç

kadını bacaklarından tutup omzuna atmıştı.

Glory dehşetle yutkundu. "Ben yüzme bilmem."

"O halde ben de seninle suya girerim. Sakinleşmek için soğuk su çok etkilidir."

"Beni bırakmazsan polis çağıracağım!"

"Ne ile? Uzaylı anteni mi?"

Bir başka ses araya girdi. "Rafaello..." Jon Lyons tereddütle devam etti. "Konuğuna bu şekilde davranman gerçekten gerekiyor mu?"

"Anlamadığın şeylere burnunu sokuyorsun, Lyons. Glory ile geçmişimiz çok eskilere dayanı..."

"Hayır, dayanmıyor! Oh, bırak beni!" Ağzından alevler çıkmamasına şaşıyordu.

"Tanıştığımızda Glory dört yaşındaydı. Çalışanların çocukları için verilen Noel partisindeydi. Ökse otuyla peşinden koşan çocuğu yumruklamıştı. Ufak tefekti ama bir aslan gibi saldırıyordu." Glory onu duyunca gözlerini şaşkınca kırptı. "Çocuğu elinden kurtardığımda hala 'Bırak da gününü göstereyim' diye bağırıyordu. O zamandan bugüne pek değiştiği söylenemez."

"Bunları şimdi uydurdun." Rafaello'nun anlattıklarını hiç hatırlamıyordu. "Bu dediklerin hiç gerçekleşmedi!"

Rafaello merdivenleri tırmanmaya başladı. "Seni tekrar fark ettiğimde on üç yaşındaydın. Sebebi de seni durakta gören şoförlerin kornalarıydı. Sonra malikanenin bahçesindeki kulübeye taşındınız. O zamanlar da seni otobüse binmeden önce çalıların ardında makyaj yaparken görürdüm."

"Haklıymışsın, Rafaello," dedi Jon. "Neredeyse birlikte büyümüşsünüz. Burnumu soktuğum için affedin. Haftaya görüşürüz."

"Gizlice beni mi izliyordun?" Glory şaşkındı.

"Bir denizkızı gibi bir kayanın üzerinde saatlerce saçlarını tarardın. Ne kibir!"

"Annem saçlarımı arkadaşlarım gibi yapmama izin vermezdi. Üzerimdeki baskıyı düşünebiliyor musun? Kibirli değildim. Bırak beni, Rafaello!"

Muhteşem bir yatak odasına gelmişlerdi. Rafaello onu bırakınca ayakları bileklerine dek yumuşacık halıya gömüldü. Hemen kapıya yöneldi ama Rafaello kollarını göğsünde kavuşturmuş, yolunu kapatıyordu.

Meydan okuyan, altın rengi gözlerle baktı. "Söylesene, neden birdenbire gitmeye karar verdin?"

Glory'nin yüzü soldu. "Hareminde yer alacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun!"

"Sürüye hoş geldin, *bella mia*." Sesi ipek gibiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Duyduğumu sandığım şeyi mi söyledin?" Glory inanmakta güçlük çekiyordu.

"Biraz kışkırtmanın anlayışını kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Fiona'nın ailesi birkaç kilometre ötede bir villanın sahibidir. Fiona beni sık sık ziyaret eder ama bugün onu beklemiyordum. Geldiğinde burada olduğu ve seni utandırdığı için tafra yapıyorsun. Yoksa kendini utandırdığın için mi demeliydim?"

Glory'nin güzel yüzü kıpkırmızı oldu. "İlgi çekmeye çalışan şımarık bir çocuk değilim. Hoşuna gitse de gitmese de bazı standartlarım var..."

"Ama yeterince para verene satarsın."

"Oh, yine on sekiz yaşındayken kabul ettiğim çeke döndük, değil mi?" Kendini ne kadar kötü hissettiğini belli etmemeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. "Bu konuda gerçeği öğrenmenin vakti geldi sanırım. Babamın çeki almasına izin verdim çünkü ihtiyacı vardı. Baban beni evimden ayrılmaya zorladı."

"Benito bunu nasıl yapmış peki?" İnanmadığı açıktı.

"Tanrı aşkına, babamın o zamanlar alkol problemi vardı. Hiç bahsetmedin ama biliyor olmalısın. Baban evden ayrılıp seninle tüm ilişkimi kesmediğim takdirde babamı işten atmakla tehdit etti. Babam işinden de olsaydı içkiyi asla bırakamaz ve kendini toparlayamazdı."

Ortalığa bir sessizlik çöktü. Rafaello'nun yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. "Doğruyu söylüyor olsan ne tatsız olurdu. Ama

Benito'nun söylediğin şeyi yapmadığına inanmak için çok geçerli sebeplerin var. Şantajdan bahsediyorsun ve yalan söylüyorsun."

İnanmasına pek ihtimal vermemiş olmasına rağmen reddedişindeki çabukluk Glory'yi sarsmıştı. Babasının Archie Little'yi işten atmayacağına inanmasını ise anlayamıyordu. Her işveren alkolik işçisini kovabilirdi ve kimse de bu hareketini sorgulamazdı. Neden Rafaello'nun babası farklı düşünsündü?

"Neden gerçekte olanları gizlemeye çalışıyorsun? Manken olmak istiyordun ve önüne fırsat çıkınca dört elle sarıldın. Şöhret ve paradan başka düşüncen yoktu. Evden zaten ayrılacaktın. Babamın verdiği para da işine geldi."

Glory'ye bencil ve açgözlü sıfatlarını yakıştırarak böyle bir senaryo üretmiş olması doğaldı. Ama *yanılıyordu*. Olaylar o şekilde gelişmemişti. Rafaello'nun Benito'ya karşı onun sözüne inanmasını beklemek aptallıktı.

Kaybedeceği belli olan bu savaşı sürdürmenin yararsız olduğu açıktı. "Aşağıda söylediklerimde ciddiydim... Gidiyorum! Bir metresin olmasına çok meraklıysan neden Leydi Fiona'ya teklif etmiyorsun? Dünden hazır olduğu belli!"

"Henüz çözemediğim bir sebepten seni daha çok istiyorum."

"Başka kadınlarla ilişkisi olan bir adamla hiçbir şekilde birlikte olamam..."

"Bildiğim kadarıyla yatağım boş... Fiona ile bir geçmişimiz var. Ama bunu seninle konuşmamayı tercih ederim, *cara*." Yaklaşıp saçına elini uzattı.

Yakınlığından huzursuz olan Glory sordu. "Ne yapıyorsun?"

"Denizkızının saçını açık görmek istiyorum."

"Ne istediğin umurumda mı sanıyorsun?"

"Öğreneceğine inanıyorum, *bella mia*."

Glory uzaklaşmak istediği halde yerinden kıpırdayamıyordu. "Öğrenmekte pek iyi değilimdir. Ayrıca niyetim de yok. Bırak gideyim, Rafaello. Bu iş yürümeyecek..."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

"Ama yatağında *deneyimli* bir kadın istediğini söylemiştin."

Son bir umutla fikrini değiştirmeye çalışıyordu. "Ben amatörüm..."

"Eh, istediğim bir profesyonel değil zaten."

Glory kızardı. "Ben bakireyim."

Saçlarının arasındaki parmaklar dondu. "Bu komik bile değildi."

"Komik olmaya çalışmıyordum..."

Rafaello dirseklerinden tutarak gözlerine baktı. "Eğer Pinokyo olsaydın burnun ön kapıya kadar uzamış olurdu. Bakire... *Sen* mi? Beş yıl önce bile saflığına tam olarak inanmamıştım."

"Bakire olmadığımdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Fazlasıyla seksisin." Duraksamadan yanıtlamıştı. "Vücudunu tanıyan bir kadın gibi konuşuyor, hareket ediyor, yürüyorsun..."

"Bu bedende uzun süredir yaşıyorum."

"Bakirelerin nesli tükenmek üzere. Senin yaşında bir bakireye rastlamadım..."

"Her karşılaştığın kadına soruyor musun?" Öfkeyle kollarını çekti. "Seksi bazı değerlerinin üzerinde tutmayan kadınlar olduğunu öğrenmek seni şaşırtabilir!"

"Anlaşmamızdan suçluluk duymamı mı istiyorsun? Bakire olduğunu düşünseydim arkama bakmadan senden uzaklaşırdım. Ama olmadığını biliyorum. Bundan adım gibi eminim."

Bunları duymak Glory'yi incitmişti. Beş yıl önce şüphelerinin olduğunu öğrenmek daha da çok incitmişti. Rafaello da diğer erkeklerden farklı değildi. Onu sadece arzulanan bir kadın olarak görüyordu. Ama en azından Fiona konusunu açıklamıştı, değil mi?

"Metresin olmak *istemiyorum*..."

"O halde elbiseni çıkarmama engel ol. Ama seni uyarıyorum, çıplak bir noktanı görür görmez seni yatağa atmak için elimden geleni yapacağım."

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki fermuarının açıldığını fark etmemişti. Kumaş parçası omuzlarından kayıp dantelle kaplı göğüsleri ortaya çıkınca kekeledi. "Rafaello, ha... hayır..."

Gözlerindeki yoğun arzuyu görünce bacakları güçsüzleşti ve titremeye başladı. İstendiğini bilmek afrodizyak etkisi oluşturmuştu. Rafaello'yu daima istemişti. İlk erkeği olmasını, son erkeği olmasını... Sonsuza dek onun olmayı. Beş yıldır onun gibi bir erkeği aramıyor muydu? Rafaello'nun ona hissettirdiklerine özlem duymuyor muydu?

Güçlü kollar titreyen bedenini kaldırdı. Az sonra büyük yatağa uzanmıştı. "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum." Sesi boğuklaşmıştı.

Glory fısıldadı. "Gerçekten mi?"

"*Per amor di dio*, bundan nasıl şüphe edebilirsin?"

Mavi gözler, altın rengi gözlerle birleşti ve Glory'nin kalp atışları hızlandı.

"Beni reddeden tek kadınsın. Doğrusu bu, akıllıca bir hareketti." Gömleğinin düğmelerini çözerken gülümsedi. "Seni belki bu yüzden çok istiyorum, *bella mia*."

Glory incinmişti. "Bilinçli bir hareket değildi. Akıllıca davranmaya çalışmıyordum..."

"Sahi mi? Artık bir önemi yok."

Ama hakkında böyle düşünmesi Glory için önemliydi. Ne var ki onu çıplak görünce tüm düşünceler uçtu gitti. Zarif, güçlü kasları nefesini kesmişti. Bronz teni pürüzsüz görünüyordu. Gözlerini ondan alamıyordu.

Az sonra Rafaello tamamen çıplak kalmıştı. Daha önce hiçbir erkeği böyle görmeyen Glory'nin gözleri irileşti. "Birbirimize uymayacağız." Farkında olmadan mırıldanmıştı.

"Bu bir iltifat mı, *bella mia*?"

Glory saç diplerine dek kızardığını hissetti.

"O küçük kulakların bile kıpkırmızı oldu," dedi Rafaello ilgiyle.

"Hayır, olmadı!" Çabucak saçlarını yüzüne doğru çekti.

Yatağın üzerinde Rafaello'nun ağırlığını hissedince içini panik sardı.

"Gel buraya," dedi Rafaello boğuk sesle. Güçlü kollar onu kavrayıp kendine çekti.

Dudakları ateşli bir öpücükle birleşti. Glory'nin karşı koyaca

gücü yoktu. Karşı koymak istediğinden de emin değildi. Göğüsleri sızlıyor, nefesi kesiliyordu. Dudakları, dilleri ve elleri erotik bir dansla hareket ediyordu.

Rafaello geriledi ve hafifçe berelenmiş dudaklarına tatmin dolu gözlerle baktı. "Aslında şu an aşağıda, mum ışıkları eşliğinde romantik bir yemek yiyor olmalıydık."

"Hiçbir şey yiyecek halde değilim!"

"Sonra..."

Glory'yi o an ondan sadece kaba kuvvet ayırabilirdi. Rafaello'nun deneyimli elleri sutyenini birkaç saniye içinde çıkardı. Çıplak göğüslerinde ellerini hissetmek müthiş bir duyguydu. Kendini tutamadan inledi.

"Beş yıl önce bu kadarına bile izin vermemiştin." Rafaello'nun sesi boğuktu.

Glory en doğrusunu yapmış olduğunu düşündü. Beş yıl önce bu kadarına izin vermiş olsaydı sonuna kadar gidecekleri çok açıktı. Kendini ona tam anlamıyla verdikten sonra ayrılığın etkisi yüz kat fazla olacaktı. Kim bilir? Belki bir daha kendini toparlayamayabilirdi.

"Seni arzudan çıldıracak noktaya getireceğim, *cara*."

"Zaten oradayım."

"Daha yeni başladım..."

Dizlerini kaldırdı ve iç çamaşırını ustaca bir hareketle çıkardı. Acaba bu ustalığı sahip olana dek kaç kadınla birlikte olmuştu? Duyduğu acı bir an için onu gerçek dünyaya geri getirdi. Ama tam o sırada Rafaello'nun esmer başı bedeninin en hassas bölgesine yöneldi ve dayanılmaz, tatlı bir zevk işkencesine başladı. Dili, dişleri, dudakları Glory'nin nefesini kesiyordu.

"Mükemmel bir vücudun olduğunu biliyordum. Ama her erkeğin hayalindeki kadın olduğunu bilmiyordum, *bella mia*. Hiçbir fikrim yoktu."

"Hayalindeki...?"

"Çok çabuk kıvama geliyorsun." Bacağını okşadı ve dizlerini hafifçe ayırdı.

Glory gerginleşti. Birden kendini çok kırılgan hissetmeye başlamıştı. "Eğer beni incitirsen bunu asla tekrarlamam."

"*Accidenti?* İncitmek mi? Hayatımda hiçbir kadını incitmedim!"

Bunu duymak Glory'yi az da olsa rahatlatmıştı. Rafaello'nun şefkat dolu, sakinleştirici öpücüğüne karşılık verdi. Az sonra yine aldığı zevkle aklı başından gitmişti. Duyduğu arzu içini yakıp kavuruyordu.

Artık dayanamayacak noktaya geldiğinde Rafaello onu şaşırtarak bunu anladı. Duraksadı ve çekmeceye uzandı. İtalyanca öfkeyle bir şeyler mırıldandıktan sonra Glory'ye döndü. "Sakıncası var mı?" Bakışlarında sessiz bir dua vardı adeta.

İznini istemesi ne kadar tatlı ve düşünceli bir davranıştı. Uzanıp yüzünü okşadı.

"Hayır, elbette yok."

Rafaello rahatlayarak onu tekrar tutkulu bir şekilde öptü ve kalçasını kavradı. Glory içgüdüsel bir hareketle kalçasını ona doğru kaldırdı. Rafaello bu davete hemen karşılık verdi ve vücutları birleşti.

Glory önce birleşmenin verdiği müthiş hazzı hissetti. Daha sonra keskin bir acıyla hafif bir çığlık attı.

Rafaello şok ve inanmazlıkla dolu gözlerle ona baktı. "Olamaz..."

Yalan söylememiş olduğunu kavramış ama inanmakta zorlanıyor olduğu bakışlarından belli oluyordu. Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Duracağım..."

Glory ona sıkıca sarıldı. "Başladığını bitirebilirsin," diye mırıldandı.

"*Si... bella mia. Per merveglia...* şu an durmak beni öldürebilir!"

Glory o an kendini çok iyi hissetti. Ve Rafaello şefkatle, düşünceli bir şekilde hareket etmeye başladığında ise daha da iyi hissetti.

Hareketleri uyumla, gittikçe hızlandı. Bedenleri birbirleri için

yaratılmışçasına hareket ediyordu. Duydukları arzu giderek patlama noktasına yaklaşıyordu.

Sonunda zirveye aynı anda ulaştılar. Glory böyle bir hazzın varlığına inanmakta zorlanıyordu. Nefesi normale dönerken ona sarılıp göğsüne minik öpücükler kondurmaya başladı.

"Kes şunu."

Glory dondu kaldı. Sanki tavan başına çökmüştü. Tepki vermesine kalmadan Rafaello onu yatırıp dudaklarına bir öpücük kondurdu ve gulümsedi.

Bu muhteşem gülümsemesi gören Glory az önce yanlış anladığını fark etti ve rahatladı.

"Beni gerçekten çok şaşırttın."

Glory gülümsedi. Rafaello tecrübesizliğinden şikayetçi görünmüyordu. Buna sevinmişti.

"Hiçbir mazeretim yok. Kendimi savunacak durumda değilim. Seni *dinlemeliydim, bella mia*."

"Evet, öyle." Kızgın olmadığını göstermek için ona tekrar sarıldı.

"Hala şoktayım. Bunca yıldır etrafın erkeklerle sarılmıştı. Soğuk bir kadın da değilsin."

"Sen diğerlerinden daha ikna edicisin."

"Bu açıkça görülüyor." Doğrulup oturdu. "Kafamda çizdiğim imajına büyük bir darbe indirdin."

"Sanırım öyle oldu..." Kendini o kadar iyi hissediyordu ki mutlulukla havalanıp uçmayışına şaşıyordu. Ona sarılmak, tekrar sevişmek, onu sevdiğini söylemek istiyordu. Kendine itiraf edememişken ona söylemek istemesi ilginçti.

"Eninde sonunda sevişeceğimizi düşünüp ileri görüşlülük ederek temkinli davranman takdire şayan."

Glory'nin kaşları çatıldı. "Pardon... neden bahsettiğini anlamadım."

Rafaello içini çekerek saçlarını okşadı. "Doğum kontrolü için önlemimi diğer odada unuttuğumu anladığımda senin tedbir aldığını öğrenmek beni çok rahatlattı, *cara*."

"Tedbir mi?" Rafaello'nun çekmeceye uzanışını ve ardından sakınca olup olmadığını sorduğunu hatırladı. Kendini aptal gibi hissetti. Rafaello korunup korunmadığını soruyordu!

"Bir bakirenin korunması çok sağduyulu bir davranış."

Glory sırtına bir ton yük binmiş gibi hissediyordu. "Ama... ben korunmadım." Sesi çok güçsüzdü.

Rafaello'nun çenesi kasıldı. Ani bir hareketle ayağa kalktı. "Sana sakıncası olup olmadığını *sormuştum*!"

Glory yutkundu. Kendini korkunç hissediyordu. "Ben... ben doğum kontrolünden bahsettiğini anlamadım..."

"Yani bu basit bir yanlış anlama mıydı?" Dişleri kenetlenmişti. "Buna inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Yanlış anlamadan başka ne olabilir?"

"Tuzağa düşürme planına ne dersin? Ve ben de saf saf oltaya geldim. Bu bendeki şansla muhtemelen hamilesindir..."

"Umarım değilimdir." Fısıltısı dehşet doluydu. Rafaello'nun şüpheleri onu çok sarsmıştı. Bilerek korunmasız seks yapacağına nasıl inanırdı? Plansız bir hamileliği istediğini nasıl düşünebilirdi? İhtimali bile Glory'yi dehşete düşürmeye yetiyordu.

"Gerçekten umuyor musun? Eğer hamileysen seni ve çocuğu en az yirmi yıl yanımda tutmak zorundayım! Bu, bekaretin için çok yüksek bir bedel. Bir duş alacağım!"

Rafaello odadan çıkıp banyo kapısını ardından çarptığında Glory midesine tekme yemiş gibi oldu. Mutluluğu çok kısa sürmüştü. Rafaello o kadar aşağılık olabileceğini nasıl düşünebilirdi? Güvensizliğinin bir sonu yok muydu? Hakkındaki fikirlerinin değiştiğini sanmakla büyük aptallık etmişti. Şimdi de cezasını çekiyordu!

Değişen bir şey yoktu. O zengindi, Glory fakır. Hiçbir zaman eşit olmayacaklardı. Bu durumda saygı ve güven de söz konusu olamazdı. O bir bahçıvanla çingenenin kızı, fabrika işçisi Glory Little'ydi. Rafaello Grizzini ise zengin, başarılı, güçlü bir işadamı...

Glory'yi yine incitmişti. Bir kez daha bunu yapmasına nasıl i-

zin vermişti? Hiç dersini almayacak mıydı? Metresi olmaya razı olmuştu. Rafaello sadece seks istediğini en baştan söylemişti. Glory de ona istediğini vermişti. Bu kadardı. Midesi bulanıyordu. Rafaello ona köşedeki dilenci muamelesi yapmıştı.

Yataktan kalkıp dağınık çarşaflara baktı. "Eğer sen kendine değer vermezsen hiçbir erkek vermez," demişti annesi. Kendini *satmışken* ne bekliyordu ki? Boğazına bir yumru oturmuştu. Rafaello'yu tekrar görmeden önce kendine bir çeki düzen vermeliydi. Ama elbisesini etrafta göremiyordu. Su sesinin kesildiğini fark edince paniğe kapıldı.

Dolaptan bir gömlek alıp aceleyle üzerine geçirdi ve koşarak aşağı inip dışarı çıktı. Güçlü rüzgar onu biraz şaşırttı ama duraklaması sadece bir an sürdü. Kumsala doğru koştu.

ALTINCI BÖLÜM

Yüzüne kumları savuran sert rüzgar ve puslu hava, Haziran ortasında bir Yunan adasında olduğuna inanmayı güçleştiriyordu.

Deniz, bir kazan gibi kaynayıp köpürüyor, Glory'nin duygularını yansıtıyordu. Rafaello onu küçük görüyordu. Bunu inkar etmek istiyor ama yapamıyordu.

Büyükçe bir kayanın dibine oturdu. İçini saran acı, anıları geri getirmişti..

Glory on altı yaşındayken okulu bırakmıştı. Devam etmek istemesine rağmen babası izin vermemiş, çalışmasını istemişti. On sekizine geldiğinde Rafaello'yu çok nadir görür olmuştu. Grizziniler zamanlarını İtalya ve İngiltere arasında geçiriyordu. Rafaello üniversiteyi bitirmiş, Londra'da bir daire tutmuş, malikaneye çok az gelir olmuştu.

Onu gördüğü ender zamanlarda Rafaello başıyla kısa bir selam vermekle yetiniyordu. On sekizinci doğum gününden bir hafta sonra Ferrari'siyle Glory'nin önünde durup akşam yemeğine çıkmayı teklif etmişti. Daha önce hiç yemeğe davet edilmemişti. Rafaello'nun cümlesi tamamlanmadan ön koltuğa yerleşmişti bile.

Sonraki altı hafta rüyadaymış gibi geçmişti. Rafaello ve arkadaşlarının konuştuğu opera, bale, kayak, gözde kulüpler, yatçılık gibi konular ona biraz uzaktı ama bu farkı önemsemiyordu. Rafaello'ya duyduğu aşk gözlerini kör etmişti.

Bir gün Glory'ye malikaneyi gezdirmeyi teklif etmişti. Daha ilk katın tamamını görmemişlerdi ki Benito Grizzini ile karşılaştılar. Her ne kadar gizlemeye çalışsa da yaşlı adamın oğlunun Glory

ile birlikte olduğunu öğrenmesiyle duyduğu şaşkınlık gözlerinden açıkça okunuyordu.

"Görüşmemiz hoşuna gitmedi," demişti Glory daha sonra Rafaello'ya.

"Sadece biraz şaşırdı. Fazla hassassın," demişti o da.

Ama aynı hafta içinde Benito Grizzini Glory'yi görüşmeye çağırmıştı. İşin en kötü tarafı, aynı gün kendi babası yine çok içip sızmıştı ve işinin başında olmak yerine yatağındaydı.

Benito Grizzini korkunç görünüyordu. Göz altları günlerdir uyumamış gibi mosmordu. Ama koşullarını açıklarken her zamanki gibi güçlüydü.

Eğer söylediklerini yapmazsa babasını işten atacağını belirttiğinde Glory için pek bir seçenek kalmamıştı. Yardım için Rafaello'ya gitmesinin bir yararı olmayacak, aksine yine ailesi aleyhinde sonuçlar ortaya çıkarabilecekti. Onunla sadece altı haftadır beraberdi ve ona aşıktı. Oysa Rafaello ona karşı ne hissettiğini hiç belirtmemişti. Archie ayılınca kızının ayrılma kararını kuvvetle desteklemişti.

Glory en kolay yolun Rafaello'ya mankenlik teklifini kabul ettiğini söylemek olduğunu düşünmüştü. Ne var ki arkadaşça ayrılacaklarını ummakla saflık etmişti.

Ertesi gün acı ve işkence ile geçmişti.

"Şunu bir açıklığa kavuşturalım," demişti Rafaello. "*Sen... beni* terk ediyorsun, öyle mi?"

"Hayır, sadece... Sen iş için sık sık Roma'ya gidip orada kalacaksın ve bu mankenlik işi var. Düzenli görüşemeyiz. Temiz bir son versek daha iyi olmaz mı?"

"Sorun değil." Gülümsüyordu.

Ve Glory küçük düşürücü sonunu kendi hazırlamıştı. O akşam bir restoranda Rafaello'nun arkadaşlarıyla birlikte olacaklardı. Önceden kararlaştırılmış bir geceydi. "Bu akşam yine de birlikte gidelim mi?" Onunla birlikte olacağı süreyi uzatmak için umutsuzca sormuştu.

"Neden olmasın?"

Onu evden almasına bir saat kala aramış ve geç kalacağını

söyleyerek restoranda buluşmayı istemişti. Glory'yi alması için bir taksi bile göndermişti. Genç kadının kendini neyin beklediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Restorana girer girmez onları görmüştü. Rafaello çok güzel, kızıl saçlı bir kızı öpüyordu. Sonra Glory'ye onu hiç tanımıyormuş gibi soğuk, ilgisiz bir bakış fırlatmıştı. Bir hiçmiş, hiç kimseymiş gibi... Sanki orada bulunan herkes Glory'ye gülüyordu.

Rafaello değişmemiş, diye düşündü şimdiki zamana dönerken. Her zaman en kötüsüne ihtimal verip duraksamadan saldırırdı. Zengin ve asil bir kadın olsa hemen bu şekilde suçlanır mıydı? Elbette hayır. Titredi. Dalgalar onu sırılsıklam yapmıştı ama farkında değildi.

"Glory!"

Rafaello'nun sesini duyunca gerginleşti. O da evden aceleyle çıkmış olmalıydı. Gömleğinin önü açık, ayakları çıplaktı.

"*Glory!*"

Sesi telaşlıydı. Saklanmak çocukça bir davranıştı. Yavaşça kayanın ardından çıktı. Rafaello onu hemen gördü ve hızla yanına koşup sarıldı.

"Seni bulamayınca boğuldun sandım. Sakın bir daha bana bunu yapma!"

Glory ona baktı. "Hamile olsaydım boğulmam senin için çok ucuza mal olacak bir çözüm olurdu."

"*Per amor di Dio*... Nasıl böyle konuşursun?" Gözlerinde öfkeyle karışık inanmazlık vardı. "Ne tür bir adam olduğumu sanıyorsun?" Glory'nin titrediğini fark etti. "Donmuşsun. Her an fırtına kopabilir. Suya düşsen çıkman bu koşullarda çok zor olurdu. Yüzme de bilmiyorsun. Doğal olarak endişelendim."

Glory hiçbir şey söylemedi. Kabaran denizden uzak durmayı akıl edemeyecek kadar aptal olduğunu düşünmesi tam Rafaello'ya göre bir davranıştı.

"Neyse ki bir şeyin yok. Önemli olan bu... Sıcak bir banyo yapıp karnını doyurdun mu kendini çok daha iyi hissedersin." Onu kucağına alıp eve taşıdı.

Glory karşı koyamayacak kadar bitkindi. Rafaello onu banyoya

kadar taşıdı ve jakuzinin musluklarını açtı. "İçine gir, *cara*."

"Sen çıktıktan sonra."

"Seni yalnız bırakamam, bayılabilirsin..."

"Kendine bakamayan, zayıf, kırılgan kadınlardan değilim. Fırtınada kalışımdan sen sorumlusun. Senden kaçıyordum!"

Rafaello daha fazla tartışmadan onu kaldırdı ve jakuziye oturttu.

Glory üzerinde hala onun gömleği olduğu halde sudaki kabarcıklara bakıyor ve gözyaşlarının akmasını önlemeye çalışıyordu.

"Eğer hamileysen seninle evlenirim."

Glory şaşırmıştı. Rafaello ciddi değildi. *Olamazdı.* Hamile bıraktı diye bahçıvanın kızıyla evlenecekti, öyle mi? Suçluluk duygusunun eseri, isteksizce yapılmış bir teklifti. "Bunu unutabilirsin. *Asla* o kadar çaresiz kalmam." Kalbini bir anlığına mutlulukla dolduran tekliften hiç etkilenmemiş gibi davranıyordu. Rafaello'nun onu sevmediğini biliyordu. Yanlış sebeplerle yapılmış bir evliliğin sonu muhtemelen felaket olurdu.

"Bir hata yaptım. Sorumluluğunu almaya hazırım. Üzgünüm."

"Yarın eve dönmeme razı olacak kadar üzgün müsün?"

"Hayır, o kadar değil."

Glory'nin omuzları çöktü. Hayatında kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. İtiraz etmesine fırsat kalmadan Rafaello üzerindeki ıslak gömleği çıkardı ve onu jakuziden çıkararak büyük bir havluya sardı.

"Şimdi göremiyorsun ama birlikte harika olacağız, *bella mia*. Yarın uyandığında güneş parlıyor olacak ve farklı hissedeceksin."

Glory yorgunca yatağa serildi.

"Yemek yemen gerek."

"Yapamam." Çatalı kaldıracak kadar bile hali yoktu. Gözlerini kapar kapamaz uykuya daldı.

Uyandığında, Rafaello'nun dediği gibi güneş pırıl pırıl parlıyordu. Bir duş alıp giyindi. Aralık kapıdan Rafaello'nun başı belirdi.

"Kahvaltı?"

"Açlıktan ölüyorum."

Kahvaltı masasına oturdular. "Bugün taze bir başlangıç yapacağız," dedi Rafaello.

Yani önceki gece hiç yaşanmamış gibi mi? Şaka mı yapıyordu? Duştayken günlerini hesaplamıştı. Çok tehlikeli bir dönemde birlikte olmuşlardı.

"Glory..." Uzanıp elini tuttu. "Kontrol edemeyeceğin şeyler yüzünden hayatını berbat etmemelisin. Bu zaman ve enerji kaybından başka bir şey değil. Ne olursa olsun, ben sana bakacağım."

Glory titredi. Rafaello artık evlilik lafı etmiyordu. Herhalde önceki gün teklifini kabul etmeyişine çok memnun olmuştu. *Bakma*nın neyi kapsadığını sormayı düşündü ama vazgeçti. Zaten biliyordu. Muhtemelen bebeği aldırmayı teklif edecekti. Kesinlikle olmaz, benim bebeğimi *asla*, diye düşündü hararetle.

Hamile kalmış olduğunu düşünmek çılgınlık değil miydi? Hamile bile olsa o an yapabileceği bir şey yoktu. Ölesiye endişelenmesi anlamsızdı.

"Kahvaltını bitir. İştahlı bir kadınla olmak bir lütuf."

Glory istemeyerek güldü. "Bir lokma daha alacak halim kalmadı..."

"Benim de."

"Sen hiçbir şey yemedin ki."

"Sen uyurken kahvaltı ettim."

Bakışları erimiş altın gibiydi. Glory ağzının kuruduğunu hissederek ona yaklaştı. Bir gülümseme, Rafaello'nun yakışıklı yüzünü aydınlattı. Saçlarını okşayarak yumuşak sesle, "Kendime dün gecenin tümünü seninle geçirecek kadar güvenemedim," dedi.

"Öyle mi?"

"Rahatsız edilmeden, deliksiz bir uyku çekmeyi hak ediyordun. Ben diğer odaya geçtim. Bütün gece bir sağa bir sola döndüm. Sabaha karşı da soğuk bir duş aldım. Seni düşünmek bile beni mahvediyor..."

Sesi boğuklaşmıştı. Sıcak nefesi, Glory'nin yanağını okşuyordu. Aç dudakları onunkileri tutkuyla esir aldı. Güçlü elleri onunkilerle kenetlendi ve yavaşça Glory'yi yatak odasına doğru yönlendirdi.

Glory bu kadar kısa sürede aklının başından gidip tutkuyla dolmasına inanamıyordu. Tüm vücudu ateş gibi yanıyordu. Ona duyduğu aşkın etkisi de yadsınamazdı.

Aralarındaki ilişkinin soğuk bir iş anlaşması olduğunu düşünmekle hata etmişti. Rafaello önceki akşam onun için endişelenmiş, kumsala onu aramaya gelmişti. Bu bile kuşkularını dindirmeye yeterdi. Hiç kimse her şeye birden sahip olamaz, dedi kendi kendine.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rafaello onu yatağa çekerek.

"Hiç..." Uzanıp geniş göğsünü okşadığında bir kaplan gibi gerildiğini ve gözlerinin hafif bir şaşkınlıkla kısıldığını gördü. Yüzünde gizemli bir gülümsemeyle ona daha da yaklaşarak içinden yemin etti. Birliktelikleri ne kadar sürerse sürsün, Rafaello'nun onu asla unutmamasını sağlayacaktı.

Giysi engelinden kurtuldular ve bedenlerini içlerinde yanan ateşe teslim ettiler...

Glory aynadaki aksine irileşmiş gözlerle baktı. Gördüğü klas, şık hanımefendiye kendi bile inanamıyordu.

Aradan geçen üç hafta içinde dış görünümü değişmişti. Gururunu bir yana bırakmış, Rafaello'nun ona yeni giysiler almasına izin vermişti. Neden? Beş yıl önce onunla birlikteyken asla uygun kıyafetler giyememek, içinde derin bir yara açmıştı. Hatta onun dünyasına layık giysileri olmaması yüzünden Rafaello'yu utandıracağını düşünerek kendine işkence etmişti.

Oysa şimdi bir Versace tasarımı içinde kendini süzen kadının öyle korkuları yoktu. Mavi yeşil renklerden oluşan elbise, vücudunu zarifçe sarıyor ve yürüdüğü sırada dalgalı denizi andırıyordu. Glory bu elbise içinde kendini harika hissediyordu.

Saçları da pahalı bir kuaförün elinde şık bir modelle şekillendirilmişti. Güzellik salonunda temel makyaj kurallarını öğrenmiş, doğru dokunuşların mucizeler yaratabileceğini görmüştü.

Mavi taşlı gümüş küpeleri zarifçe kulaklarında sallanıyor, onlara uyan gümüş kol saati bileğini sarıyordu. Rafaello altın ve elmaslar almak istemiş ama Glory izin vermemişti. Gümüşü çok

severdi ve altın gibi değerli olmadığı için giderken suçluluk hissetmeden yanında götürebilirdi. Her parça paha biçilmez anıları içinde barındırıyor olacaktı. İleride çocuğuyla paylaşacağı anılar... Hamile olduğundan artık emindi.

Birkaç gün önce solgun bir yüzle uyanmıştı. Adeti geciktiğinden, hissettiği bulantı korkularını canlandırmıştı ama bundan Rafaello'ya bahsetmemeye karar vermişti. Henüz emin değildi. Adet düzeninin bozulmasına hava değişiminin de sebep olabileceğini duymuştu.

Rafaello yatakta uzun süre kalmasıyla ilgili ona takılınca kendini tutamayıp, "Bak, kendimi pek de iyi hissetmiyorum... Tamam mı?" demişti.

"Ayın o zamanında mısın?"

Nasıl cevap vereceğini bilememiş, "Belki, evet," demişti. Hem boşuna endişeleniyor da olabilirdi.

"Bu iyi haber, değil mi?" Rafaello'nun yüzünde parlak bir gülümseme belirmişti. "Hiç olmazsa hamile değilsin, *bella mia*."

Bu tümevarımla ne kadar rahatladığını gören Glory, ona gerçeği söyleyememişti. Kırk sekiz saat sonra adanın merkezinde bir doktora gitmiş ve hamile olduğunu öğrenmişti. Rafaello'ya şüphelerinden bahsetmemekle iyi yaptığını düşünmüştü. Ne kürtaj ne de evlilik söz konusuydu. Ona söyleyip, istemediği belli olan bu hamilelikte ikiyüzlüce destek rolünü oynamasına katlanamazdı. Bu Glory'yi çok incitirdi.

"Glory...?" Rafaello'nun neşeli sesi onu şimdiki zamana döndürdü. "Sanırım beğendin." Uzun sessizliğini buna yorduğu gülümsemesinden belliydi. Elbisenin ücretini ödemişti.

"Çok güzel."

Geçen beş yıl boyunca, şu birkaç haftada yaşadığı mutluluğu hayal bile etmemişti. Çocuğunu taşıdığını söyleyerek bu mutlu, büyülü dünyayı yerle bir etmek istemiyordu.

Hoşuna gitmese de bu birlikteliğin sonu giderek yaklaşıyordu. Vücudu şimdiden değişmeye başlamıştı. Değişimin hızı onu hem hayrete hem de dehşete düşürüyordu. Göğüsleri hassaslaşmıştı ve bazı yiyeceklerin kokusu midesini bulandırıyordu. Ama tüm bunla-

rı birkaç hafta daha saklayabilirdi elbette... değil mi?

Rafaello parmaklarını onunkilere geçirdi ve kalabalık Corfu caddesine çıktılar. "Sanırım şimdi en sevdiğin yere gidiyoruz."

"Senin için bir sakıncası yoksa..."

Ağaçların çevrelediği şirin kafeteryada Rafaello ile oturup kuş seslerini dinlemeye bayılıyordu.

"Neden herkes bize bakıyor?"

"Çünkü çok güzelsin."

Rafaello'nun cevabı kalbini mutlulukla doldurmuştu. O şarap ısmarlarken Glory dondurma siparişi verdi. Sonra arkasına yaslanıp onu seyretmeye başladı. Yüzünü, vücudunu, onunla ilgili her ayrıntıyı seviyordu. Ona duyduğu aşkı çatıların üzerinden haykırmak istiyordu. Ondan ayrılacağı düşüncesi içini parçalıyordu.

Bu fikri kafasından uzaklaştırarak mutluluk ve tutkuyla geçen günler üzerine yoğunlaştı. Rafaello ile aralarında müthiş bir uyum vardı. Tek tük anlaşmazlıkları olmuştu ama onlar da çok önemsiz konulardaydı.

Rafaello ona yüzme öğretmişti ama Glory hala havuzun sığ bölümlerinde kalmayı veya kenarda oturmayı tercih ediyordu. Kumsaldayken de kıyıda duruyordu. Buna rağmen suda harika vakit geçiriyorlardı.

Villanın bahçesinde gezintiler yapmışlar, ağaçların arasında yürürken doyumsuz sohbetlere dalmışlar, ayışığı altında sevişmişlerdi. Tüm bu güzel anılar kalbinin bir köşesine kazınmıştı. Ama en önemlisi, Rafaello'nun ona bir kez bile olsun *metresi* olduğunu hissettirmemesiydi.

"Eğer seni neyin rahatsız ettiğini anlatmaya bir an önce başlamazsan canım çok sıkılacak, *cara*."

Glory donakaldı. Demek belli oluyordu. "Neden rahatsız olduğumu düşündün ki?"

"Son birkaç gündür sanki benimle değilsin, *mia preziosa*. Çok az konuşuyorsun. Sorun ne? Ailen mi? Onlardan hiç bahsetmiyorsun ama sanırım bunun sebebi onları özlüyor olman."

Onlardan bahsetmemişti çünkü beş yıl önceki çeki ve adaya gelmesinin sebebini hatırlatmak istememişti. Kendisi de unutmayı

tercih ediyordu.

"Neden onları aramıyorsun?"

"Ama... Zaten geldiğimden beri her birkaç günde bir onları arıyorum." Rafaello şaşırmıştı. "Sakıncası olduğunu düşünmemiştim. Kısa konuşuyordum."

"Konuyu açıklığa kavuşturalım." Altın rengi gözleri tehlikeli pırıltılar saçıyordu. "Sana sessiz ve saklı kalmanı söylediğim halde onlarla çene yapıp duruyor muydun?"

Glory'nin yüzü soldu, gerginleşti ve başını salladı. Rafaello'nun neden o kadar kızdığını anlamıyordu. Korkunç bir suçluluk hissederek, "Sam'a yaptığın iyilik için sana hiç teşekkür etmedim," dedi. "Olanları tekrar gündeme getirmek istememiştim. Üzgünüm. Ben..."

"Kes sesini." Öfkesini zaptetmeye çalıştığı belliydi. Hızla kalkarak masaya birkaç banknot fırlattı ve arkasını dönüp gitti

Glory de sinirlenerek peşinden seğirtti.

"Ne yaptığın hakkında *ufacık* da olsa bir fikrin var mı?" dedi Rafaello dişlerinin arasından.

"Benimle bir gerizekalıymışım gibi konuşma!"

"Açık seçik ortada olanı söylemekten hoşlanmasam da *bella mia*, ailene burada benimle olduğunu söylemen..."

"Elbette onu söylemedim!"

Rafaello aniden durup ona döndü. "*Söylemedin* mi?"

"Bazen geç anlıyor olabilirim ama aptal değilim. Seninle burada olmaktan gurur duyduğumu mu sanıyorsun? Bu kadar bayağılaştığımı onlara söylemektense ölmeyi tercih ederim!"

Rafaello hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Bu kez arkasını dönüp giden Glory oldu. Arabaya doğru yürürken midesi bulanıyordu.

Rafaello kapıyı açınca mermer gibi bir yüzle koltuğa oturdu. Ölmeyi diledi. Söyledikleri ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu ama artık geri alamazdı. Rafaello onu kızdırıp kışkırtmasa asla o şekilde konuşmazdı.

Arabada korkunç bir sessizlik vardı. Titremelerini önlemek için parmaklarını birbirine geçirdi. "Babam ve Sam taşındığımı sanı-

yorlar. Adresimi sormadılar çünkü bana mektup yazmazlar. Onları telefon kulübesinden aradığımı sanıyorlar. İkisi de hayatıma pek meraklı değildir. Birmingham'a da hiç gelmemişlerdi zaten."

"Afedersin. Yanlış anladım. Babanı severim. Kardeşinin de iyi bir çocuk olduğunu düşünürdüm. Burada kalışını gizlemeni onların iyiliği için istedim, kendim için değil."

"Beni kaliteli kıyafetlerle donattığın için kimse bir fabrika işçisi olduğumu anlamaz tabii!"

Bu seferki sessizlik öncekinden de korkunçtu. Rafaello'nun hiçbir şey söylememesi Glory'yi iyice öfkelendirmişti. Kendisi de sessiz kalmalıydı, biliyordu. Ve aklından geçenleri söylememek için kendini çok zor tutuyordu.

Evin önünde durduklarında hala tek kelime konuşulmamıştı. Glory kendini daha fazla tutamadı. "Senden nefret ediyorum, Rafaello Grizzini!"

"Bu doğal. Borç ve seks hiçbir ilişki için sağlam temeller olamaz. Benim seçimim, benim hatam."

Glory'nin gözlerine yaşlar hücum etti. Rafaello neden her şeyi kötüleştiriyordu? Daha şimdiden ondan sıkılmış, bıkmış mıydı? Eğer öyleyse ne fark ederdi ki? Glory zaten ayrılmayacak mıydı? Karnını saklayamayacak hale geldiğinde gitmek zorunda kalacaktı.

Yukarı çıkıp kendini banyoya kilitledi. Duşun suyunu açıp altına girdi ve sakinleşene dek ağladı. Neyse ki çıktığında oda boştu. Corfu'ya geldiğinden beri ilk kez bir gecelik giydi ve örtünün altına girdi.

Gecenin yarısında, hala uyuyamamışken odanın kapısı açıldı. Perdenin arasından süzülen ayışığında gelenin Rafaello olduğunu gördü. Az sonra yatağın, ağırlığıyla hafifçe çöktüğünü hissetti. Dönüp ona sarıldı.

Rafaello hafif bir şaşkınlıkla içini çekti. "Konuşmamız gerek..."

Glory'nin içini panik sardı. Konuşmak istemiyordu. Bu belki Rafaello'nun hoşuna gitmeyecekti. Ama zarlar atılmıştı. Artık hiçbir şey değiştirilemezdi. Daha da sokularak onu öpmeye başladı. Dehşet yüklü bir an boyunca Rafaello'nun onu reddedeceğini san-

dı. Ama az sonra güçlü kolları bedenini sarmış, dudakları onu esir almıştı.

Koyulaşmış gözlerle ona bakarak boğuklaşmış sesiyle, "Seni istiyorum, *ama*..." dedi.

Glory'nin daha fazlasını dinlemeye niyeti yoktu. Umutsuzca parmaklarını hala nemli saçlarına geçirerek onu kendine çekti. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Az sonra ikisi de artan açlıklarının esiri olmuştu.

Zevkten ve yorgunluktan bitkin düşene dek seviştiler. Şafak vakti yaklaşmış, Rafaello uykuya dalmıştı.

Glory gözleri karanlığa dikilmiş düşünüyordu. Rafaello'nun konuşmak istediği neydi? Belki artık her şeyin bittiğini söyleyecekti. Evet... Ve bu da veda sevişmesiydi. Bu şekilde elveda diyordu. Muhtemelen buna yatağa gelmeden önce karar vermişti. O gü işler biraz karışmıştı ve Rafaello böyle durumları hiç sevmezd Belki Glory'nin ona aşık olduğunu anlamıştı.

Eğer anlamadıysa az önceki sevişmeleri anlatmış olmalıyd Glory tüm ruhunu ortaya koymuş, en derindeki duygularını hareketleriyle açığa vurmuştu. Kendini onun kollarına atmıştı. Am belki de hamilelik stresiyle yanlış varsayımlarda bulunuyord Yanılıyor olabilirdi.

Sorularına sabah cevap buldu. Rafaello çok şık giyinmiş bir ş kilde onu uyandırdı.

"Gitmem gerek," dedi ifadesiz bir sesle. "Jack Woodrow geç hafta bir yatırım önerisi için aramıştı ve hala bu konuyla ilgilenm dim."

Geldiği ilk hafta Rafaello onu Woodrowlar'a yemeğe götü müştü. Neyse ki Fiona yoktu. Akşamın başında gergin olan Glo Lord ve Leydi Woodrow'un çok tatlı insanlar olduğunu görün rahatlamıştı.

"Bak, geldiğimde konuşmamız gerek ama bu arada eşyalar topla," dedi Rafaello. "Bugün öğleden sonra Londra'ya dönüy ruz."

Glory veda konuşmasının vereceği utanç ve gerginlikten iki de kurtarmaya karar verdi. Rafaello döndüğünde villadan ayrılı

olacaktı. Acı yüklü üç saatlik uçak yolculuğuna dayanamazdı.

Bir saat sonra Rafaello'nun uşağı Hilario'dan onu havaalanına götürmesini istedi. Hilario onu bırakıp uzaklaşır uzaklaşmaz da bir taksiye atlayıp şehir merkezine döndü. İngiltere'de onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Parası çok azdı ama bir iş bulabilirdi. Babasının yanına dönerse hamileliği mutlaka Rafaello'nun kulağına giderdi. En son istediği şey de buydu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Glory barın masalarının boşalmasını fırsat bilerek ağrıyan belini ovuşturdu. Müşterinin olmadığı zamanlarda bile oturması yasaktı.

Rafaello'nun villasından ayrılışının üzerinden sekiz hafta geçmişti, Hiçbir şey planladığı gibi gitmemiş, bu ani kararından kısa sürede pişman olmuştu ama artık geri dönüş yoktu. Corfu'da oda kiraları umduğundan çok yüksekti. Garson olarak iş bulmasından önce tüm parası suyunu çekmişti. Londra'ya dönüş için uçak bileti parasını daha henüz biriktirebilmişti.

Turist sezonu sona erdiği için yakında bir işi olmayacaktı. İngiltere'ye döndüğünde yine parasız olacaktı. Corfu'da kalmak hiç iyi bir fikir olmamıştı. Hamileliği belirgin değilken İngiltere'de iş bulması daha kolay olurdu. Ne var ki bunu düşünmekte geç kalmıştı. Artık şişen karnını gizleyemiyordu.

Acaba hamileliğini Rafaello'dan gizlemekle hata mı yapmıştı? Ama hamile olmadığını sandığında yüzünde beliren rahatlama gerçekti. Bir erkeğin aksi durumda ne büyük tehdit altında hissedeceğini biliyordu.

Yine de en doğru hareket ona gerçeği anlatmaktı. Hamile olduğunu ve çocuğu doğurmaya kararlı olduğunu söylemeliydi. Neden bu karardan suçluluk duyuyordu? Ve daha da kötüsü, neden Rafaello'yu ölesiye özlüyordu? Terk edileceği belliyken onu özlemesi çılgınlıktı. Hem de birlikte sadece üç hafta geçirmişken. Tüm o romantizm, el ele tutuşmalar, tutkulu sevişmeler... Hiçbir anlamı yoktu. Gözyaşları son zamanlarda sık sık olduğu gibi gözlerine hücum etti. Beş yıl arayla iki kez terk edilmek aptallık değil de

neydi?

Ona layık görünmek uğruna gururunu bir kenara attığını hatırlayınca içten içe inledi. Aslında onu rezil edecek giysiler seçmeliydi. Hak ettiği buydu! Ama Glory ne yapmıştı? Büyülenmiş bir çocuk gibi davranmış, gururunu ayaklar altına almıştı.

Köşedeki masalardan birinin dolduğunu fark edince sipariş almak üzere o tarafa yöneldi. İki adım atmıştı ki onu tanıdı. Esmer başı, duruşu, etkileyici havası kim olduğunu açıkça belli ediyordu. Dizleri titremeye başladı ve boğazı kupkuru oldu.

Rafaello dönüp ona baktı. Ağzı sımsıkı kapalıydı. İnanılmayacak kadar yakışıklı görünüyordu.

Yüreği sevgiyle doldu. Gülümsesin istiyordu. Neden öyle bakıyordu? Glory ne yapmıştı ki? Veda etmeden ayrılmasına mı kızmıştı? Zaten onu terk etmeyecek miydi? Erkekler veda sahnelerinden kaçmaz mıydı? Çenesini havaya dikip masaya yaklaştı.

"Otur."

"Yapamam. Yasak." İfadesiz bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Ne içmek istiyorsun?"

"Ya otur ya da nerede oturduğunu söyle, oraya gidip konuşalım."

"Beni nasıl buldun?"

"Çok zor oldu." Ağzının kenarlarında yorgunluğun getirdiği izler belirmişti. "Sam biraz yardımcı oldu..."

"*Sam* mı?"

"Glory... sana bazı haberlerim var..."

"İçki istemiyorsan gitmem gerek. Müşterilerle sohbet etmeye iznim yok." Arkasını dönüp gitmeye hazırlandı.

"*Santo cielo!*" Ayağa kalktı. "Baban hasta..."

Glory irileşmiş gözlerle ona şok içinde baktı.

"Buraya seni alıp ona götürmeye geldim." Öfkesini kontrol etmiş, sesi eski sükunetine dönmüştü.

Glory buz gibi ter dökmeye başlamıştı. Gozlerini kırptı. "Nesi... nesi var?"

"Beyninde bir tümör vardı." Hafif bir kararsızlığın ardından

yanıtlamıştı. "O..."

Glory dehşetle yutkundu. *Beyninde bir tümör!* Gözleri karardı. Tutunacak bir yer aradı. Her yer bir anda karanlığa gömüldü, bayılmıştı.

Kendine geldiğinde barın üst katındaki odasında, dar yatağında yattığını gördü. Patronunun karısı Rafaello'yla Yunanca hızlı hızlı konuşuyordu. Babası *olmuştu*. İnanamıyordu.

"Babam da annem gibi mi öldü? Birdenbire mi oldu?"

Rafaello ona döndü. Kaşları çatılmıştı. "Baban *ölmedi*. Çok büyük bir ameliyat geçirdi. Yaşıyor. Hala tehlike var. Ama ameliyatı atlattı."

Yüzü hala kireç gibi olan Glory söylenenleri takip etmeye çalışıyordu. Şok adeta beynini yavaşlatmıştı. "Babam... yaşıyor mu?"

"Evet ama maalesef henüz bilinci yerine gelmedi."

"Daha birkaç gün önce onunla telefonda konuştum." Dirsekleri üzerinde doğruldu.

Rafaello yatağın kenarına oturdu. Gözleri son derece ciddi bakıyordu. "Çok ani oldu. Baban birdenbire şiddetli bir baş ağrısı çekmeye başlamış ve kendinden geçmiş. Sam hemen ambulans çağırmış ve hastaneye kaldırmışlar."

"Ameliyat olmuş. Hala umut var. Buna konsantre olmalıyım."

"Aşağıda bekliyorum. Çabuk toparlanırsan akşama Londra'da oluruz."

"Burada işin mi vardı?" diye sordu Glory havaalanına giderken.

"Hayır. Senin için geldim. Sam burada bir barda çalıştığını söyledi. Tüm personelimi telefon başında araştırma yapmakla görevlendirdim."

"Sam'a adresimi vermeliydim. Çok üzgünüm." Onu bulmak için gösterilen çaba ve harcanan zamanı düşününce utanmıştı. Rafaello oraya kadar sırf Glory için uçmuştu.

"Yola çıktığımda hala yerini bilmiyordum. Yarı yolda Jon Lyons arayıp adresini söyledi."

Glory'nin gözleri yaşlarla doldu. Usulca teşekkür etti ve yol

boyunca sessiz kaldı. Çok kızgın olmalıydı ve bunun için onu suçlayamazdı. Yine de yerini bulduğu için minnettardı.

Uçakta uyuyakaldı. Rafaello onu inişe bir saat kala uyandırınca lavaboya gitti. Döndüğünde onu yemek bekliyordu. Pek iştahı olmamasına rağmen enerji kazanmak için kendini zorlayarak yedi.

Kendini daha önce hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Babasının durumu korkunç bir şoktu. Bunun yanında Rafaello'nun ona karşı tavır değişikliğini de fark etmemek mümkün değildi. İlgili ve düşünceli davranıyordu ama bir o kadar da mesafeli ve resmiydi.

"Hastaneye kendim gidebilirim." Londra'ya inmişlerdi. "Her şey için teşekkürler."

"Seninle geliyorum. Sam'ı biraz dinlenmeye ikna etmeye çalış. Çok yoruldu. Ayrıca kahyamın da babanın başucunda olduğunu göreceksin..."

"Maud Belper mi?" Şaşırmıştı.

"Anladığım kadarıyla Archie geçen hafta ona evlenme teklif etmiş." Gözlerinin irileştiğini görünce içini çekti. "Sanırım Sam seni son gelişmelerden pek haberdar etmemiş."

Haklıydı. Ama Glory düşününce bu haberin çok da şaşırtıcı olmadığını fark etti. Babası ve Maud birbirlerini yıllardır tanırdı ve babası çok uzun süredir duldu. Kendisine daha önce bahsetmemesine duyduğu kırgınlığı bastırmaya çalıştı. Ama neden söylesindi? Glory yıllardır onlardan neredeyse kopuk yaşıyordu.

Rafaello ona bakmadığı zamanlarda onu inceledi. Yüzü incelmişti ve gergin görünüyordu. Herhalde bu zorunlu birlikteliklerinin her anından nefret ediyordu. İçi acıyla doldu.

"Çok üzgünüm." diye tekrarladı asansöre girerken.

"Bana özür borçlu değilsin. Yapmam gerekeni yaptım. Fazla bir şey de değildi. Unutalım gitsin."

Glory incinmiş bakışlarını yere çevirdi. Güçlü kollarını hissetmek istiyordu ama asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Artık aralarında aşılamayacak engeller vardı.

Sam bekleme salonundaydı. Ablasını görünce rahatlayarak hemen sarıldı. Ama konuştuğu kişi Rafaello'ydu.

"Bu kadar çabuk gelebilmenize inanamıyorum. Geleceğini söylemiştin ama gecikirsin sanmıştım. Çoğu zaman Maud'u babamla bıraktım..."

Glory araya girdi. "Onu görmek istiyorum."

"Maud'un çıkması gerekecek. Bir seferde tek kişi girebiliyor."

Rafaello koridorda ilerledi. "O halleder," dedi Sam ardından. "Her şeyi o yaptı. O olmasa babam ölmüştü. Buradaki doktorların babamı ameliyat edemeyeceklerini söylediğini anlattı mı?"

"Hayır..."

Rafaello New York'tan uzman bir cerrah getirtmişti. Ve teşekküre gerek olmadığını söylüyordu! Glory'ye ve ailesine yardım etmek için her olanağını kullanmıştı.

Nazik bir hemşire gelip onu yoğun bakıma, babasının yanına götürdü. Makinelerle sarılmış halde yatan babasını görünce tüm şahsi sorunlarını unuttu ve dua etmeye başladı. Şafak vaktine doğru yaşamsal işaretleri güçlenmeye başlayınca Sam'a haber vermeye çıktı.

Ama bekleme salonunda yanına koşan Maud Belper'di. Onun varlığını tamamen unutmuştu. Biraz suçluluk duyarak iyi haberleri iletti. Yaşlı kadının uykusuzluktan kızarmış gözleri yaşlarla dolmuştu. Glory'nin elini kavradı. "Biraz yanına girmemin sakıncası var mı?"

"Hayır. Bencillik ettim. Git lütfen. Sam nerede?"

"Bay Grizzini onu şehirdeki dairesine götürdü. Sam yorgunluktan yıkılmak üzereydi. Onları arayabilir misin?" Numarayı söyledikten sonra koridorda kayboldu.

Rafaello telefona hemen cevap verdi. Haberlere memnun olduğunu ama Sam'ın uykuya çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Glory biraz alınmakla birlikte tartışmadı. Telefonu kapadıktan sonra bir sandalyenin üzerine tünedi ve sabahı beklemeye koyuldu.

Öğleye doğru Sam ve Rafaello geldiler. O arada Archie Little'nin durumunun gittikçe düzeldiği doğrulanmıştı. Bilincini tekrar kazanmıştı. Maud'un elini hafifçe sıkmış, kızını tanımış ve zayıfça gülümsemişti. Sam babasının yanına koşarken Rafaello

Glory'ye baktı. "Daireme gelip biraz uyusan..."

"Hayır, sağ ol."

"Durumu olduğundan güçleştirme. Bana karşı olmak uğruna o sandalyede her tarafının tutulmasına razı mı olacaksın?"

Glory ağlamak üzereydi ve kendini tutamayacağına inandığı için konuşmamaya karar verdi. Kendini fazlalık gibi hissediyordu. Babasının Maud'un varlığından daha çok güç aldığı açıktı. Sam'ın Rafaello'ya duyduğu hayranlık da hemen belli oluyordu. Her fırsatta onunla konuşuyordu. Yabancılara karşı çekingen olan Sam'ı böyle görmek Glory'yi şaşırtmıştı. Ayrıca gösterdiği samimiyet de uygunsuz kaçıyordu. Tanrı aşkına, Rafaello en yakın dostu değil, babasının patronuydu!

"Kimseye karşı olmak gibi bir derdim yok." Küçük bir hıçkırık boğazından kurtulmuştu.

Rafaello kolunu çökmüş omuzlarına attı, yerden çantasını alarak onu asansöre yöneltti. Glory katıla katıla ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Ailesi artık ona ihtiyaç duymuyordu. Onsuz yaşamayı öğrenmişlerdi. Şimdi ihtiyaç duyan oydu ve Rafaello bir aziz gibi hepsine destek oluyordu.

Glory'yi nazikçe limuzine bindirdi. "Çok yorgunsun. Dinlenmen gerek. Eğer seni rahatlatacaksa kendini tutma, ağla."

"Bu kadar iyi davranmayı keser misin?!" Köşeye çekildi ve başını kolları arasına aldı.

Güçlü kollar beline dolanıp onu çekti. Glory çatlak bir sesle hafifçe haykırdı. Dudaklarını dudaklarında hissedince sanki içinde bir volkan patladı. Bir anda duygusal karmaşadan heyecan fırtınasına geçti. Boynuna sarılarak öpüşüne karşılık vermeye başladı.

Tekrar kollarında olmak *harikaydı*. Ne düşünebiliyor, ne de vücudunu kontrol edebiliyordu. Tek hissettiği tutku ve açlıktı. Rafaello geri çekilince korkunç bir kayıp hissiyle sarsıldı.

"Tek mazeretim uykusuzluk ve sabırsızlık. Özür dilerim, *cara*. Ama bir daha olursa beni itmeyi dene."

Kendisi de aynı sorunlardan muzdarip olan Glory onunla göz göze gelmekten kaçındı. Yanakları alev alev yanıyordu.

Rafaello'nun son cümlesiyse kanını beynine sıçratmıştı. Aşk ve nefret duygularıyla ikiye bölünmüştü.

"Maud da burada kalıyor mu?" diye sordu çatı katındaki daireye girince. Çok lüks döşenmişti.

"Hayır. Sanırım kız kardeşinde kalıyor."

"Neden Sam onunla kalmıyor? Sonuçta üvey annesi olacak..."

"Maud baban yattığından beri hastaneden hemen hemen hiç ayrılmadı."

Rafaello ona dairenin yedek anahtarını verdikten sonra ayrıldı. Limuzinde ona verdiği hevesli karşılıktan utanan Glory buna memnun olmuştu. Doyasıya ağladıktan sonra giysileriyle uyuyakaldı.

Öğleden sonra uyandı. Berbat bir halde olduğunu görünce duşa girdi. Bir havluya sarınıp çıkarken kendini daha iyi hissediyordu. Belindeki ağrıyan noktayı tekrar ovuşturdu. Hamileliğini gizleme kaygısıyla son zamanlarda hep biraz kambur duruyordu. Ama bu kadarı yeter, diye düşündü. Sırtını dikleştirip yatak odasına döndü ve donakaldı.

Rafaello aynı anda içeri girmişti. "Kapıyı çaldım. Cevap gelmeyince hala uyuyorsun sandım. Sam geldi. Baban seni görmek istiyormuş."

"Sahi mi?" Heyecanlanmış ve sevinmişti. Yatağa doğru yürüdü. "Hemen giyinip hastaneye gideyim."

Rafaello'nun keskin bir nefes aldığını duydu. Dönüp ona baktığında dikkatle vücudunu süzdüğünü gördü.

"*Per meraviglia*... Bereket tanrıçası gibi görünüyorsun."

Glory bu eski çağ tanrıçasının heykellerinin resmini görmüştü. Şişman bir kadın tasvir edilmişti. Karnını içeri çekerek gülmeye çalıştı. "Kadınlara kilo aldıklarını söylememelisin, Rafaello. Ama ne kadar iştahlı olduğumu sen de fark etmiştin..."

"Ve hamile olduğunu...?" Bakışları kızarmış yüzüne yöneldi.

"*Hamile* mi? Çıldırdın mı?"

"Görelim. Havluyu çıkar ve nefesini tutmayı kes!"

Ona doğru ilerleyince Glory panikle geriledi.

"Glory... Gerçeği istiyorum."

Genç kadın yutkundu.

"Öyle olmalı! Birkaç aylık hamile olduğun açık."

"Pekala... sen kazandın," diye fısıldadı.

"Öyleyse neden Corfu'da hamile olmadığına inanmama izin verdin? Yoksa o zaman sen de mi yanılmıştın? Hamile olduğunu villayı terk ettikten *sonra* mı öğrendin?"

"Hayır." Birden kendini çok suçlu hissetmeye başlamış, kafası karışmıştı. "Kuaföre gittiğimi söylediğim bir gün doktora gitmiştim."

"Neden bana söylemedin?" Bakışları karanlıktı.

Yaşlar, gözlerini yakıyordu. "Bilmek istemiyordun..."

"Bu doğru değil."

"Hamile olmadığımı duyduğunda nasıl rahatladığını *gördüm*!"

Rafaello sabır için dua edercesine gözlerini bir an için yumdu. "Rahatlamıştım çünkü o şekilde olmasını tercih etmiyordum. Tarihin tekerrürü... Bizde de öyle olsun istemiyordum."

"Tekerrür mü?"

Rafaello'nun yüz hatları sertleşti. "Ailemde daha önce benzer bir olay oldu."

"Oh..." Güçsüzce yatağın köşesine oturdu. "Hamile olduğumu öğrendiğimde ne yapacağımı şaşırdım. Sanırım insanlara duymak istediklerini söylemek gibi kötü bir huyum var."

"Bu bir mazeret değil. İstediğin zaman yeterince katı ve güçlü olabiliyorsun. Bu bebek benim de bebeğim. Corfu'da seninle evlenirdim ama bana o kadar da *umutsuz* olmadığım söyledin!"

Glory şaşırarak ona baktı. Rafaello o teklifi üç ay önce yapmış ve o günden beri bir daha ağzına almamıştı. O gün onu incittiğini şimdi anlıyordu. Evlilik konusunda Glory'nin sandığından çok daha ciddiydi demek. Yüreğine bir ağırlık çöktü.

"Haksızlık ediyorsun," dedi titrek sesle. "O gece çok üzgün ve öfkeliydim. Ciddi olduğunu anlamamıştım. Ama hala fikrim değişmedi. Biriyle sırf hamileyim diye evlene..."

"Hayat adil değildir. Sahip oldukların senin seçimlerin olmayabilir. Ama şuna emin ol, en kısa zamanda evleniyoruz. Başka seçeneğimiz yok."

Glory derin bir nefes aldı. Belki hala zorunluluktan böyle söylüyordu. Ama Glory kendini gururlu bir şekilde bu teklifi elinin tersiyle itecek kadar güçlü hissetmiyordu. Onu tüm kalbi ve ruhuyla seviyordu. O bebeğinin babasıydı. Tüm ömrünü seve seve onunla geçirirdi.

"Başka seçeneğimizin olmadığı doğru değil. Evlenmemiz için iyi bir sebep gösterebilir misin?"

"Köşeye sıkışmış durumdayız!"

Bu cevap Glory'yi biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Evet, verdiği cevap yanlış değildi. Ama Glory ile olmaktan hoşlandığını söylese genç kadın evlenmeye dünden razı olur, gelecek için umutlanırdı.

"Biraz yardıma ne dersin, Rafaello? Bebeklerin babalarının kim olduğunu bilmeye *hakkı* vardır. Bu sebep yeterince iyi mi?" Sam'in sesi ikisini de şaşırtmıştı. Orada olduğunu unutmuşlar, Rafaello'nun kapıyı aralık bıraktığını fark etmemişlerdi. "Bir Grizzini için komik olabilir tabii!"

Kardeşinin öfkeyle Rafaello'nun üzerine atıldığını gören Glory gözlerine inanamadı. "Sam, lütfen.... *yapma*!

"Sana güvenmiştim!" diye bağırdı Sam. "Ondan farklı olduğunu sanmıştım!"

"*Öyleyim*." Rafaello'nun yüzü solmuştu. Sam'ı kollarından tuttu. "Ablanı *seviyorum*. Onunla gerçekten evlenmek istiyorum."

Sam hala sakinleşmemişti. "Glory bir bebeği olacak diye seninle evlenmek zorunda değil..."

"Bu doğru. Ama ona ihtiyacım var." Bir adım gerileyip Sam'ı bıraktı.

Sam odadan çıkınca ortalığa sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik çöktü.

"Gidip onunla konuşayım," dedi Glory.

"Hayır. Bırak biraz sakinleşsin. Şu an fazlasıyla hassas. Neyse, baban seni bekliyor."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Archie Little, yoğun bakım ünitesinden çıkmış, özel bir odaya geçmişti.

Maud Belper odanın dışında endişeli bir yüzle bekliyordu. "İçeri girmeden önce seninle konuşabilir miyim, Glory?"

"Babam iyi, değil mi?"

"Evet." İçini çekti. "Ama seninle hemen konuşması gerektiğini düşünüyor. Belki bu istediğim çok fazla... ama sana ne söylerse söylesin sakin kalmaya çalışır mısın? Hala çok güçsüz."

Glory babasının Maud ile olan ilişkisinden bahsedeceğini tahmin etti. Bu konuda hala biraz dışlanmış hissetse de gülümseyerek yaşlı kadına sarıldı.

"Babam ve senin adına çok mutluyum. İlk duyuşumda biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ama ikinizi bir arada gördüğümde birbirinize verdiğiniz değeri anladım."

"Çok iyisin, hayatım." Ama hala gergin görünüyordu. "Ama Archie'nin konuşmak istediği konu bu değil."

Glory daha fazla beklemeden babasının yanına girdi. Archie Little çok daha iyi görünüyordu. Yüzüne renk gelmişti. Yanındaki sandalyeye oturarak ona gülümsedi. "Çok iyi görünüyorsun, baba."

"Sana anlatmam gereken bir şey var, Glory." İçini çekti. "Ama bunu duyunca üzüleceğini biliyorum..."

Neyi? Dilinin ucuna kadar gelen soruyu bastırdı. "Lütfen devam et."

"Sam hakkında. O... Sam benim oğlum değil."

Yanlış duymuş olmalıydı. Kararsızca sordu. "Yani... evlat mı edindiniz?"

"Hayır. Annen..." Yüzünü buruşturdu. "Başka bir adamla ilişkiye girdi."

"Olamaz. *Annem* mi?"

"Sam doğduğunda sadece yedi yaşındaydın. Ondan sonra uzun süre annenle iki yabancı gibi yaşadık."

Glory annesinin onun odasında uyuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Ama o zamanlar buna anlam verememişti. "Ama annemle mutluydunuz. Hatırlıyorum..."

"Daha sonra aramız düzeldi. Ama Sam Benito Grizzini'nin oğlu, Rafaello'nun da üvey kardeşi." Yüzünden yorgunluk okunuyordu. "Bunu sana asla söylemek istemezdim, Glory. Seni üzmek ve Talitha'nın anısını kirletmek istemiyordum."

"Önemi yok," diyebildi. Ama elleri titriyordu.

Hayır, bu doğru olamazdı. Kızına ahlaklı olması için senelerce baskı yapan annesi nasıl gayrimeşru bir ilişkiye girerdi? Daha da kötüsü, nasıl aşığının çocuğunu doğururdu? Annesi ve Benito Grizzini... Bu çılgınlıktı.

"Onu affettim ama o suçluluk duygusundan ve sizin öğrenmenizden duyduğu korkudan asla kurtulamadı. Önüne geçilmesi imkansız olaylardan biriydi. Benito Grizzini'nin anneni ilk görüşünde ben de oradaydım. Gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı. Böyle başladı ve bütün kış devam etti."

Maud'un onu malikanede gördüğü gece söyledikleri demek bu konuyla ilgiliydi. Bilmediği konulara bulaştığını söylemişti. Titredi. Sam, Rafaello'nun da kardeşiydi. Tanrım!

"Afedersin, Glory. İkinize de haksızlık ettim."

"Nasıl?"

"On sekiz yaşındayken Benito seni Rafaello'dan ayırdığında bir araya gelmenizi istemediğim için memnun olmuştum."

"Benito Grizzini için çalışmaya nasıl oldu da devam ettin?"

"Çünkü kazanan taraf bendim. Annen benimle kalmıştı. Onu benden almak için her şeyi yaptı ama *kaybetti*."

Glory o kadar şaşkındı ki boşluğa dalıp kalmıştı. Bir şey söylemek için babasına döndüğünde uykuya dalmış olduğunu gördü. Titreyen bacaklarla odadan çıktı. Maud hala dışarıda bekliyordu.

"Babam uyuyor. Oldukça mutlu. Sen... en başından beri biliyordun, değil mi?"

"Baban bu yıl anlatana dek Sam konusunda emin değildim. Ama evet, geri kalan kısmı biliyordum." Birlikte bekleme salonuna yöneldiler. "Otuz yıldır malikanede çalışıyorum ve tüm olan bitenden haberim olur."

"Annem bunu babama *nasıl* yapabilir?"

"Kimseyi incitmek istediğini sanmıyorum."

"Evli bir adamdı." Sesi titriyordu. "Annem de evliydi..."

"Sanırım ikisi de yaptıklarının bedelini çok yüksek ödedi." İçini çekti. "Her neyse, annen hamile kalınca aklı başına geldi. Benito'ya her şeyin bittiğini söyledi ve orada bitti."

"Gerçekten bitti mi? Babam bir başka adamın çocuğunu yetiştirmek zorunda kaldı."

"Bu Archie'nin kararıydı. Annene tapardı."

"Hiç anlamamışım," diye mırıldandı Glory. Düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak gözlerini yumdu. "Rafaello Sam'ın kardeşi olduğunu *biliyor*..."

"Sam da biliyor, Glory. Archie, Benito'nun oğluna anlattığını öğrenince Sam'a anlatma zorunluluğu hissetti..."

"Benden başka herkes biliyormuş. Sanırım Rafaello malikanede olduğum gece öğrendi. Babası onu görmeye gelmişti..."

"Başka şansı kalmamıştı. Rafaello Sam'ın hırsızlık suçuyla tutuklandığını söylediğinde anlatmaya karar vermiş olmalı."

Glory yoğun düşünceler içinde hastaneden ayrıldı. Rafaello o gece malikanede babasıyla şiddetli bir tartışma yaşamış olmalıydı. Gerçeği öğrenince en az Glory kadar şaşırmış olmalıydı. Ama Glory'ye konu hakkında tek söz bile etmemişti. Onu Birmingham'a sepetlemiş, gerçeği saklamıştı. Sonra hiç tanımadığı kardeşini görmek için kulübeye gitmiş ve geceyarısına dek orada kalmıştı...

Sam'ı gerçekten tanımak istiyor gibiydi. Sam da Rafaello'nun kardeşi olduğunu öğrenmekten mutlu görünüyordu.

Rafaello'nun dairesine dönmek üzere bir taksiye bindi.

Bir gerçek, beyninde şimşek gibi çaktı. Kendi kardeşini mahkemeye vermesine imkan yokken Rafaello Glory'yi yine de anlaşmalarına bağlı kalmaya zorlamıştı. Onu Corfu'ya götürmüş, metresi yapmıştı. Sam'ın ikisinin de kardeşi olduğunu söylemeye tenezzül etmemişti!

Eve girerken bir gerçeğin daha farkına vardı. Rafaello'nun evliliğe o kadar hevesli görünmesine şaşmamalıydı. Muhtemelen babasının yaptığı hatayı ilişkilerini meşrulaştırarak telafi etmek istiyordu. Archie Little'nin ilişkilerine karşı hassas olacağı açıktı.

Geldiğini gören Râfaello onu karşılamaya geldi. Her şeye rağmen onu gördüğünde kalp atışlarının hızlanmasına engel olamıyordu. Genç adam muhteşem görünüyordu. Yüreği acıyla doldu. Kontrolünü korumak için çaba göstermesi gerekti.

"Sam nerede?" Yanından geçerek içeri yöneldi. "Onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

"Korkarım gitti..."

"Anlamadım?" Şaşırarak ona döndü.

"Birkaç günlüğüne arkadaşı Joe'nin evinde kalacağını söyledi..."

"Ve sen de o ruh halinde gitmesine göz mü yumdun?"

"Sam okulda yeni dönemin ilk birkaç haftasını kaçırdı. Bu sabah babanla planlarını konuştu. Onun için endişelenmene gerek yok."

"Ben gelmeden önce gitmesini istediğine bahse girerim!"

"Neyin var senin?"

"Tahmin edemiyor musun?" Ona öfkeyle baktı. "Neden baban olacak o iğrenç adamın annemi baştan çıkardığını ve neredeyse evliliklerini yıkacağını bana söylemedin?"

Rafaello hareketsiz kaldı. "Demek öğrendin..."

"Senin sayende olmasa da! Sam'ın kokuşmuş Grizzini genlerine sahip olduğunu bana ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Kes şunu, *bella mia*... Yoksa ben de karşılık vereceğim."

"Söyleyeceğin hiçbir şeyden korkmuyorum. Baban ailemizi neredeyse mahvetmiş!"

"On üç yaşımdayken annem bir sinir krizi geçirmişti. Üç ay önce Sam hakkındaki gerçeği öğrenene dek bu krizin sebebini bilmiyordum." Glory şaşkın bir sessizliğe gömülmüştü. "Çekingen bir kadındı. İlişkileri yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu ama babam annenin hamile olduğunu haber verdiğinde yıkıldı. Zenginliğin ve sosyal statünün annemi baban gibi acı çekmekten koruyacağını mı sanmıştın?"

"Onu hiç düşünmemiştim. Belki onu gördüğümü hiç hatırlamadığımdan..." Yanakları kızardı. Herkesin acı çekebileceğini düşünmeden saldırdığı için utanmıştı. Ama yine de bu, hissettiği ihanet duygusunu hafifletmiyordu.

"Annem malikaneye bir daha dönmedi. Kabul edelim, babam ve annen çok ciddi sonuçlara sebep olan bir çılgınlık yaşamışlar. Ama burada asıl kurban Sam." Alçak sesle devam etti. "Babam Sam'ın oğlu olduğunu biliyordu. Ama Archie'nin de bildiğinden haberi yoktu. Bu yüzden sessiz kalmaktan başka seçeneği yoktu."

Glory kabul etmek zorunda kaldı. "Sanırım öyle."

"Artık gerçek ortaya çıktığına göre, Benito Sam'ı daha yakından tanımak istiyor. Ama Sam'ın bu fikre alışmak için zamana ihtiyacı var."

Benito Grizzini gayrimeşru oğlunu tanımak mı istiyordu? İşte Rafaello'nun Glory'yle evlenmek istemesi için bir neden daha! Bu şekilde babası Sam'ı tanımak için çok iyi bir ortama sahip olacaktı. Bu düşünceyle iyice kötü hisseden Glory'nin yüzü soldu. "O gece... Sam hakkındaki gerçeği öğrendin ama bana *söylemedin*..."

"Nasıl söyleyebilirdim? Babanın gerçeği bilmediğini sanıyordum." Bitkin görünüyordu. "Ama o gece Sam uyumaya çıkar çıkmaz Archie gerçeği bildiğini açıkladı. Sam'a da söylemek istediğini ama annenin bir ilişki yaşadığını bilmeni *istemediği* için sessiz kaldığını söyledi."

"Yine de bana söylemeliydin."

"Bu sır bana ait değildi. Dürüst olmak gerekirse babanın Sam'a söyleyeceğini sanmıyordum. Bu yüzden müdahale etmek istemedim. Biz Corfu'dayken baban ben bılıyorsam, Sam'ın da bilmeye hakkı olduğunu düşünmüş."

"Ama ben hala olayın dışında tutuluyordum. Kendi ailem tarafından bile..."

"Bu pek telefonda verilebilecek bir haber değil."

"Ve sen de beni metresin olmaya zorlarken söylemeye zahmet etmedin!"

Rafaello sessiz kaldı.

"Sam'ı mahkemeye vermen için en ufak bir ihtimal yokken bunu koz olarak kullanıp beni yatağına sürükledin! Nasıl bu kadar aşağılık olabildin?"

"Çünkü seni çok istiyordum. Bunun için daha da aşağılık olabilirdim. Yaptığımdan gurur duymuyorum, *cara*."

"Ama bu seni durdurmadı..."

"Hak ettiğimi almadım mı? Beni yine terk edip gittin..."

"Asıl *sen* beni terk edecektin..."

"Hayır."

"Neden yalan söylüyorsun? Hamile olmam dürüst olmana engel değil."

"Doğru. Ama hamile olman seninle kavga etmeme engel. Bebeğe zararı olabilir."

"Bebeğimi işe karıştırma..."

"O benim de bebeğim."

"Corfu'da beni kullandın..."

Altın rengi gözler bir anda alevlendi. "Sakın beni istemediğini söyleme. *Sakın*..."

"Kendini böyle mi haklı çıkarıyorsun?"

"Buna ihtiyacım yok. Babam ve annenin yaptığı hatanın bizi ayırmasına izin vermeyeceğim. Ve sen de... hiç isteksiz bir metres değildin!"

Glory kıpkırmızı oldu. Öfke ve utançla oradan uzaklaşmak istedi ama Rafaello onu yakalayarak durdurdu. Kendine çekerek

dudaklarını hapsetti. Glory karşı koymaya çalıştı ama boşunaydı.

"Bunu bize yapma," dedi Rafaello. "Beni çılgına çevirerek seni incitmeme sebep olacak şeyleri söyletme, *bella mia*."

Bakışları kenetlendi. Sanki biri büyülü bir düğmeye basmışçasına Glory'nin tüm öfkesi uçup gitmişti. Titreyerek kendini güçlü kollara bıraktı.

Rafaello onu kucağına alarak yatak odasına götürdü ve yavaşça yatağa bıraktı. "Artık kavga etmek yok, *bella mia*."

Glory'nin karşı koyacak gücü yoktu. Onu çok özlemişti. Tüm hücreleri adeta onun adını haykırıyordu. Çocukluğundan anılar gözünün önüne geldi. Annesi... Sürekli çalan telefonu açık bırakışı, gözyaşları içinde mutfakta bir ileri bir geri yürüyüşü, her şeye rağmen kızına gülümsemeye çalışması... Ve Glory Rafaello'yu, annesinin Benito Grizzini'yi sevdiği gibi seviyordu.

"Her şeyi unut," dedi sevdiği adam. "Seni öyle çok istiyorum ki her an alev alabilirim."

Az sonra ikisi de çırılçıplak, yeniden bir arada olmanın tadını çıkarıyordu. Aralarında her zaman var olan tutku yine tetiklenmişti. Sabırsızca birbirlerinin bedenlerinde kayboldular.

"Gördüğüm en muhteşem vücuda sahipsin," dedi Rafaello boğuk sesle.

Şefkatle şişkin karnını okşadı. "Az önce hakaret ettiğin genler içinde... Senin ve benim bir parçam."

"Israrcı genler." Ne diyeceğini şaşırmıştı çünkü tavrı onu şaşırtmıştı.

Rafaello'nun gülümsemesi içini ısıttı. "Kararlı ve tuttuğunu koparan genler, *cara mia*."

Bu bebeği *gerçekten* istediği belliydi. Evlenmeyi de onun için istiyordu. Glory'nin gözleri yaşlarla doldu.

Rafaello'nun dudaklarını bedeninin en hassas bölgesinde hissedince tüm endişeler, korkular ve üzüntüler uçup gitti. Tutku ve zevkle kıvranmaya başladı. Cennette gibiydi.

"Kölem olana dek seni yalvartmak istiyorum, *amore mia*," diye soludu Rafaello. "Beş yıl önce aptalın tekiydim. Seninle o zaman sevişmeliydim. Ondan sonra bizi hiçbir güç ayıramazdı!"

Eğilip hafifçe berelenmiş dudaklarını öptü. "Ama artık birlikteyiz, *amore*." Saçlarını okşuyordu.

"Seni seviyorum..." İşkence eden açlığın etkisiyle bu sözler dudaklarından dökülmüştü.

Rafaello gerginleşti ve sert bir kahkaha attı. Öfkeli gözleri onunkilere dikildi. "Bunu bir daha söylersen asla yüzümü göremezsin!"

Glory ona bakakaldı. Reddediliş gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissediyordu. Rafaello İtalyanca bir şey mırıldanarak süzülen bir damla yaşı dudaklarıyla sildi. "Tamam. Önemi yok..."

Glory konuşmaya korkarak yatıyordu. Sanki hayatta önem verdiği her şey elinden alınmıştı. Onsuz yaşamın hiçbir anlamı yoktu. Corfu'da onsuz geçirdiği günler işkence gibiydi.

Rafaello onu tekrar öpmeye başlayınca tüm gücüyle ona sarıldı. Çaresizce inleyerek kendini ona ve arzulara teslim etti ve her şeyi unuttu.

Rafaello güçlü bir hareketle ona sahip olduğunda boğazından hafif bir çığlık koptu.

"İşte, *cara*... Senden duymak istediğim bu..."

Aynı anda doruğa ulaştılar. Sevişmeleri her seferinde olduğu gibi mükemmeldi. Glory hem duygusal hem fiziksel olarak bitkin düşmüştü. Uykuya karşı koyamadı...

Gözlerini açtığında bir süre nerede olduğunu anlayamadı. Nerede olduğunu ve Rafaello'yla sevişmelerini hatırlayınca yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Ama onu sevdiğini söylediğinde gösterdiği tepki aklına gelince içi buz kesti.

Rafaello kendini tuzağa düşmüş hissetmişti. Elbette. Hamileliğinin üzerine ilan-ı aşkı tuz biber olmuştu. Yüzünü buruşturarak içini çekti.

Kapının açılması onu şaşırttı. Dönüp baktığında Rafaello'nun banyodan çıktığını gördü. Duş almış, tıraş olmuştu. Aynanın önüne geçerek kravatını düzeltti.

"Saat kaç?"

"Yediye geliyor. Ben de seni uyandırmak üzereydim. Marcel yemeğini hazırlıyor."

"Kim?"

"Aşçım. Sonra seni malikaneye götürecek. Günde üç öğün düzenli yemen için talimat verdim..."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Roma'ya. Acil bir işle ilgilenmem gerek. Bu arada öğleden sonra nikah işlemleri için başvurdum."

"Nikah mı...?"

"Malikaneye yakın olan kilisede de on gün sonrası için rezervasyon yaptırdım."

"On gün..." Bu haberler tam bir şok olmuştu.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Doktor, babanın nikahta hazır olabilecek kadar iyileşmiş olacağını söyledi."

"Ama henüz seninle evleneceğimi söylemedim..."

"Söyledin farz ediyorum, *cara mia*. Ailelerimiz arasında üçüncü dünya savaşı çıkmasını istiyorsan hiç durma, beni reddet."

Rafaello zayıf noktasını biliyordu. Sevgi ve nefreti aynı anda hissetti. "Reddetmeyeceğimi biliyorsun. Söylesene... benimle evlenmekle eline ne geçecek?"

"Harika seks ve bir bebek. Aşk meşk konularını işin dışında bırakırsan bir şikayetim olmaz. Düğün hazırlıklarıyla Jon ilgilenecek. Senin tek yapman gereken uçuşan beyaz bir gelinlikle kilise koridorunda bir melek gibi süzülmek..."

"*Bu* vaziyette beyaz giyemem!"

"Ben seni beyazlar içinde görmek istiyorum, anlaşıldı mı? Baban tutucu bir adam. Torun haberini kendini daha iyi hissettiğinde söylemeyi düşündüm. Evliliğimiz zaten yeterince sarsıcı bir haber."

"Haklı olabilirsin." Meydan okurcasına ona baktı. "Müstakbel karın ve çocuğunun annesi olacak kadının açgözlü, aşağılık bir servet avcısı olması pek hoşuna gitmiyordur."

Rafaello şaşkınca ona baktı. "Hakkında o şekilde düşünmüyorum."

"Sahi mi? O halde babanın beş yıl önce bana şantaj yaptığını kabul ediyorsun."

"Eğer buna inansaydım muhtemelen onu öldürürdüm... Ama inanmıyorum. Öte yandan paranın senin için önemli olmadığını biliyorum. Corfu'da bu mesajı almıştım."

Bunları söyledikten sonra havaalanına gitmek üzere ayrıldı. Glory onun az önce durduğu boşluğa gözlerini dikerek oturduğu yerde kaldı.

Onu ne kadar çok severse sevsin, o esmer, yakışıklı başında ne tür fikirlerin döndüğünü asla tam olarak anlayamayacaktı.

Evleneceği kadının paragöz olmadığını kabul ederken niçin neredeyse pişman bir tavrı vardı?

Onu sevdiğini itiraf ettiğinde neden hakarete uğramış gibi tepki göstermişti?

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Jon, bir Grizzini olduğumun ortaya çıkmasının piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmakla eşdeğer olduğunu söylüyor!" dedi Sam rahatsız olmuş bir şekilde.

Bu Londra'dan ayrıldığından beri Glory'nin onu ilk görüşüydü ve her geçen dakika Rafaello'ya benzerliğini daha çok fark ediyordu. Daha önce hiç görememişti. Aynı siyah saçlar, derin bakışlı gözler Sam'da da vardı. Tam bir Grizzini... Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

"Etrafına bir baksana!" Malikanede, lüks oturma odasındaydılar. "O enfiye kutusu altmış bin sterlin! Sokakta onca evsiz insan varken..."

"Ama babamı kurtaran da Grizziniler'in parasıydı. Bunu unutma."

"Elbette onu takdir ediyorum." Ellerini ceplerine sokarak arkasını döndü. "Ama artık onu 'babam' olarak düşünemiyorum. İstersem ona Archie diyebileceğimi söylemişti..."

"Oh... *Sam!*" Yaşlı adamın ne kadar üzüldüğünü tahmin edebiliyordu. "On altı yıl boyunca sana babalık etti. Bunun bir anlamı yok mu?"

"Evet ama beni asla seni sevdiği kadar sevmedi. Hayır, inkar etmeye kalkma. Gerçek bu ve kimse onu bu yüzden suçlayamaz." Acı dolu gözlerle ona döndü. "Archie Little'nin istediği evlat olmadığımı *bilerek* büyüdüm. Nefret ettiğim halde sporla uğraşmam neden sanıyorsun? Onun olmamı *düşündüğü* evlat olabilmek içindi.

Little erkekleri beş nesildir bahçıvanlık yapıyormuş." Derin bir nefes alarak omuz silkti. "Archie onun oğlu olmadığımı söylediğinde ilk düşüncem ne oldu, biliyor musun?"

Glory başını iki yana salladı.

"Tanrıya şükür bahçıvan olmak zorunda değilim!"

Glory giderek artan bir şaşkınlıkla her zaman sessiz sakin gördüğü küçük kardeşinin bir erkeğe dönüşmesini izliyordu.

"Hiçbir zaman uyum sağlayamadım... Annem bile sadece hanım evlatlarının tüm zamanlarını oturup resim yapmaya harcadıklarını söylerdi! Küçük insanların küçük akılları işte."

Glory'nin yüzü soldu. "Sam... *lütfen* bu şekilde konuşma..."

"Okulda çok başarılıydın ama aptal bir iş yüzünden mezun olmana izin vermediler. Dünya görüşleri bu kadar dardı. Basit hayatlarında ne tutkuya ne de hırsa yer verdiler." Öfkeyle ona baktı. "Aslına bakarsan bir Little olmadığımı öğrenince çok rahatladım!"

O güne dek derinlerde kalmış olan Grizzini genleri yüzeye çıkıyor gücünü gösteriyordu.

"Tek sorun... Gayrimeşru da olsa bir Grizzini olup olamayacağımı bilmemem..."

"Kendin ol yeter." Ona sarılarak iç çekti. "Seni çok seviyorum, Sam. Tek istediğim kendinle barışık ve mutlu olman."

"Hiçbir genç mutlu olduğunu kabul etmez," diyerek güldü Sam. "Bak, yapacak bir sürü ödevim var. Bana kalacağım yeri göster de bir an önce başlayayım."

Büyük odaya girince yüzünü buruşturdu. "Onlara asla uyamayacağım, abla. Hepsi çok başarılı işadamları ama ben sanatçı olmak istiyorum."

"Neden uyamayasın? Grizziniler'in sanata çok değer verdiklerini biliyorum."

Sam ona düşünceli gözlerle baktı. "Rafaello'yla evlenip onu mutsuz halinden kurtardığına memnunum."

"Nasıl yani?"

"Çoğu günler onunla telefonda konuşuyorum. O gün Londra'da üzerine atıldığım için pişman oldum. Bana aranızda geçenleri an-

lattı."

"Ne *yaptı*?

"Glory, adamı terk edip duruyorsun. Güvensiz hissetmesi çok doğal. Cuma günü kiliseye geleceğinden bile emin olamıyor!"

"Bu doğru mu?" Rafaello ile ilişkisine ilk defa bu açıdan bakıyordu.

"Neden düğünden önce buraya taşınmamda ısrar etti sanıyorsun? Fikrini değiştirecek olursan sana engel olabilmek için!"

Glory düşüncelere dalarak aşağıya indi. Rafaello son anda vazgeçeceğinden mi korkuyordu? İçinde bulunduğu karanlığa güneş doğmuş gibi birden yüreği ısındı.

Rafaello bir haftadır yoktu. Roma'dan New York'a geçmişti. Sık sık arıyordu ama konuşmaları son derece resmi oluyordu.

Aklına gelen düşünceyle mutluluğu uçup gitti. Rafaello elbette Sam'a korktuğunu söyleyecekti. Bu şekilde onu malikanede kalmaya kolayca ikna etmişti. Muhtemelen Benito, yardımını istemiş, o da bu şekilde çözüm bulmuştu.

Archie düğün arifesine kadar hastanede kalacaktı. Maud da o taburcu olana dek Londra'da olacaktı. İkisi de Rafaello'nun önerdiği erken emeklilik fikrine sıcak bakmıştı. Rafaello onlara tek katlı bir ev ve bir araba da verecekti. Çok cömert davranıyordu. Glory onu tüm kalbiyle seviyordu.

Aldığı hamilelikle ilgili dergiye nemli gözlerle bakıyordu ki dış kapının çarpılarak kapandığını duydu. Utançla dergiyi bir yastığın altına gizledi.

"*Santo cielo!*" diye gürledi tanıdık bir ses. "Ben Benito Grizzini. Artık oğlumun evinde hoş karşılanmıyor muyum?"

Glory'nin kanı buz kesti. Dehşetle etrafına bakındı. Yeni kahyanın özür dileyen sesi duyuluyordu. "Bay Grizzini Bayan Little'nin rahatsız edilmemesini istiyordu..."

"Rahatsız etmeyeceğim. Sadece onu görmek istiyorum. Herhalde bu saatte yatakta değildir?"

Glory nefesini tutmuş, sırtını kapıya yaslamıştı. Sessizlik bir başka tanıdık sesle bölündü. Öfkeyle yükselmişti. *Rafaello?* Bir

şövalye gibi imdadına yetişmişti. Kapıyı aralayıp bakmaya cesaret etti. İki adam İtalyanca koyu bir tartışmaya girmişti.

"Bakın..." diye araya girdi. "Konu ne bilmiyorum ama lütfen durun." İki adam aniden susup ona döndü. "Sam burada ve eminim ikiniz de buna tanık olmasını istemezsiniz."

"Şaka mı yapıyorsun? Tıpkı pembe diziler gibi!" Sam'ın alaycı sesi merdivenlerden duyuldu. "Aile kavgası, Grizzini tarzı!" Yüzü solmuş, bakışları yaşlı adama dikilmişti.

"Tıpık sen," dedi Rafaello babasına. "Söylenenlere aldırış etmeden bir boğa gibi dalıyorsun."

"Bırak da oğluma hayatımda ilk kez şöyle güzelce bir bakayım." Sam'a döndü. "Daha önce kendimi ele vermekten korktuğum için sana bakmaktan hep kaçındım. Burada olduğunu bile bilmiyordum. Ablanı görmeye gelmiştim."

"Sana bu konudaki fikrimi söylemiştim," diye tısladı Rafaello.

"Baban isterse benimle konuşabilir," dedi Glory.

"Evet, Rafaello. Onu korumak için koşup gelmene gerek yoktu," dedi yaşlı adam. "Cuma günü hepimiz bir aile olacağız. Köprüleri elimden geldiğince tamir etmeye çalışacağım. Sam, sen de bize katıl, lütfen. Ama istemezsen sorun değil."

"Sen Rafaello'dan da çok konuşuyorsun," dedi Sam ilgiyle.

Rafaello Glory'nin beline sarıldığında titrediğini fark etti. "Afedersin, konuşmamızı duyduğunu bilmiyordum, *cara*. Benito'nun seni üzmesini istemedim."

Hepsi oturma odasına geçip oturdu. Benito sordu. "Evet, nereden başlayalım?"

"Annem ile aranızda geçenleri bilmek istiyorum," dedi Glory. "O artık yok, ona soramam. Lütfen dürüst olun."

"Cesaretim olsa ben de aynısını sorardım," dedi Sam.

Benito omuzlarını dikleştirdi. "Talitha da ben de mutlu olduğunu düşündüğümüz evliliklere sahiptik. Sonra birbirimizi tanıdık ve daha fazlasının olabileceğini keşfettik. O benim hayatımın aşkıydı. Onunlayken kendimi tamamlanmış hissederdim."

"Bunlar doğru mu?" Duydukları Glory'yi şaşırtmıştı.

Yaşlı adam gözlerini sarsılmış görünen oğlundan ona çevirdi. "Birbirimizi *çok* sevdik. Bir süre için tüm dünyayı boşverdik. Bencillik ettik, bunu inkar edemem. Talitha çocuğumu taşıdığını haber verdiğinde karım Carina'ya boşanmak istediğimi söyledim. Sebep olduğumuz büyük acıları ancak o zaman anladım."

Rafaello'nun solmuş yüzünü gören Glory bunları ilk kez duyduğunu anladı ve onu üzen bu konuyu açtığına pişman oldu. "Bunları konuşmamalıyız. Aptallık edip konuyu açtım..."

"Hayır," dedi Rafaello. "Her şeyi öğrenmeyi ben de istiyorum. Keşke tüm hikayeyi üç ay önce bilseydim."

"Dinlemeyecek kadar öfkeliydin. Sana o zaman da söylediğim gibi. Carina bir sinir krizi geçirdi." Suçluluk ve pişmanlık duyduğu belliydi. "O zaman bile yapmam gerekeni göremedim. Bitirme fikrini ortaya atan Talitha'ydı. Bu kadar acıya sebep olmaya hakkımız yoktu. Düşünmemiz gereken çocuklarımız vardı. Ve ne kadar çabaladıysam işe yaramadı. Bir daha benimle asla konuşmadı."

"Annem bir şeye karar verdiğinde kaya gibi olurdu," dedi Sam.

"Sen de bir Little tarafından reddedilmişsin," dedi Rafaello şaşkınlık ve biraz da sempatiyle.

"Annemle gönül eğlendirip onu bir kenara attığım sanıyordum," dedi Sam utangaççа. "Ama görüyorum ki öyle değilmiş. Sen de acı çekmişsin."

Benito büyük oğluna döndü. "Yeni bir başlangıç yapmadan önce beş yıl önce Glory'ye yaptığımı itiraf etmeliyim..."

"Oh, bunun önemi yok," dedi Glory.

Rafaello araya girdi. "Benim için var."

"Anladığım kadarıyla beni ilgilendirmeyen bir konuya gireceksiniz," dedi Sam. "Beni ararsanız mutfakta olacağım. Açlıktan ölüyorum."

Küçük oğlunun çıkmasıyla Benito'nun stresi biraz azalmıştı. Glory'ye döndü. "Sam biliyor mu?"

"Hayır. Söylemeyi düşünmüyorum."

"Glory'nin babasını işten atmakla *gerçekten* tehdit ettin, değil mi? Glory en başından beri doğru söylüyormuş. Sense hep yalan söyledin. *Neden?*"

"Annen hala hayattaydı. Talitha'nın kızını eve getirip onunla tanıştırmana dayanabilir miydi bilmiyordum. Sam hakkındaki sır da vardı. Her şeyin ortaya çıkıp Sam'ın hayatının mahvolacağından korktum ve paniğe kapıldım. Glory ile çok kısa süredir birlikteydiniz. Kısa sürede unutursunuz sandım. Açıkça görülüyor ki yanılmışım."

"Eğer kendi babama güvenemeyeceksem kime güveneceğim?"

Yaşlı adamın omuzları çöktü. "Üzgünüm. Talitha'yla ilişkimi öğrenip bana sırtını dönmenden korkuyordum."

Benito çökmüş bir halde odadan çıkınca Glory acı dolu gözlerle Rafaello'ya baktı. "Peşinden git. Benim babam da ilişkimizde en az onun kadar etkiliydi. Ben Benito'yu affedebiliyorsam sen de yapabilirsin. Ayrıca niye bu kadar kızgınsın? Ayrıldığımızda hiç de üzülmemiştin!"

"Kırılan kalbimi vitrine koyup sergileyeceğimi mi sanmıştın? Babam ilişkimizi yok etti. Hakkında bana yalan söyledi ve seni tehdit etti... Bunu asla affedemem!"

"Sam'ı düşün. Sana güveniyor. Benito ile aranızdaki sorunun ne olduğunu merak edecektir."

"Beş yıl önce yaşadıklarımı bir kalemde silip atamam. Seni *seviyordum*... ayrıldığımızda yıkılmıştım!"

Glory irileşen gözlerle ona baktı. "Beni... seviyor muydun? Ama gideceğimi söylediğimde *gülümsemiştin*."

"Ne kadar çok hissedersem o kadar çok gizlerim." Başını gururla kaldırdı. "Beni incittiğini görmene izin vereceğimi mi sanmıştın? İki basit arkadaşmışız gibi konuşuyordun. Senin için *hiçbir* anlamım yokmuş gibi..."

"Başka nasıl davranacağımı bilmiyordum." Onu incittiğini öğrenmek gözlerine yaşların hücum etmesine yol açmıştı. "Seni sevdiğimi biliyordum ama sadece birkaç haftadır birlikteydik."

"Yeterince uzundu. On altı yaşındayken seni eve bıraktığım gece annen beni uyarmıştı. Ama buna gerek yoktu. Çok genç olduğunu biliyordum."

"Daha o zamanlar bile benimle ilgileniyor muydun? Ağaçların arkasına saklanıp motosikletinin üzerinde geçişini izlerdim. Tüm arkadaşlarım senin için deli olduğumu biliyordu. Seni o gece barda gördüğümde..."

"Kendini rezil etmiştin ama bir yandan da çok tatlı ve komiktin."

"Komik mi?"

"Çok güzeldin ama flört etmeyi hiç bilmiyordun. On yaşında bir çocuğun vamp bir kadın olmaya çalışması gibiydi."

"İçki yüzündendi." Yanakları kızarmıştı. "Madem beni seviyordun... o akşam restoranda neden öyle korkunç bir duruma düşmeme sebep oldun?"

"Yanımıza oturup bize mutluluk dileseydin hiç şaşırmayacaktım. Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi."

"Benim de en iyi gecem sayılmazdı! Hala bir özür bekliyorum çünkü çok acımasızca davranmıştın."

"*Ben* mi acımasızdım? Hem bana tekmeyi basıp hem de hiçbir şey olmamış gibi akşam buluşmayı nasıl beklerdin?"

"Tek isteğim mümkün olabildiğince yanında olmaktı. Senden kendi isteğimle ayrılmamıştım."

"Ama ben bunu *bilmiyordum*. Eve gidip sarhoş olana dek içtim. Hayatımın mahvolduğunu düşünüyordum."

"Sarhoş mu oldun?" İnanamıyordu.

"Restorana erkenden gittim ve herkese unutana dek içmeye devam edeceğimi söyledim. Çok üzülmüşlerdi. İçeri girdiğini gören kızıl saçlı kız bana sarılıp öpmeye başladı. Sanırım gururumu kurtarmaya çalışıyordu."

"Rafaello... aptalca davrandım. Bana değer verdiğini bilmiyordum. Seni incittiğimi düşünmeye bile dayanamıyorum..."

"Babam birkaç gün sonra sana verdiği paradan bahsedince çok öfkelendim. Ve yalanları da peşinden gelmemi engelledi."

"Beni o zamanlar sevdiğine hala inanamıyorum." Yüzünde derin bir pişmanlık vardı.

Rafaello kanepeye, yanına oturdu. "Benden kendi isteğinle ay-

rılmamış olman bir çok şeyi değiştiriyor. Ama neden babamın seni tehdit ettiğini o zaman söylemedin?"

"Kendime güvenim yoktu ve korkuyordum." İçinde kaybolduğu altın rengi gözlere baktı. "Kırk sekiz saat sonra evleniyoruz..."

Rafaello donakaldı. "*Dio mio*... ne yapıyorum ben? Hemen New York'a uçmalıyım. İşlerim bitmedi ve acilen halletmem gerek."

"*Ne?*"

"Babamın niyetini öğrenince hemen uçağa binip geldim. Ondan korktuğunu biliyordum. Seni incitmesini istemedim."

"Artık korkmuyorum. Gitme..."

"Gitmek zorundayım." Kalkıp kapıya yöneldi. Çıkmadan önce son bir kez dönüp baktı. "Kırk sekiz saat..."

Sam'ı bulmaya çıkan Glory az sonra uzaktan gelen kahkahasını duydu. Benito'nun keyifli sesi bilardonun inceliklerini anlatıyordu. Görünüşe göre başlangıç olarak iyi anlaşıyorlardı. Böyle sürmesini dileyerek sessizce odasına çıktı.

Rafaello'nun beş yıl önce onu sevdiğini öğrenmek onu umutlandırmıştı. Dudaklarına bir gülümseme yerleşti.

ONUNCU BÖLÜM

Sonraki iki gün Glory için inanılmayacak kadar yoğun geçti. Kulübeyi babasının dönüşü için havalandırıp temizledi. Eski okul arkadaşlarıyla buluşup düğününe davet etti. Hepsi de çok şaşırmış, onun adına mutlu olmuştu.

Düğünden bir gece önce dönen Rafaello Glory'yi görememekten şikayetçiydi. Babasının yanında, kulübede olan Glory ona telefonda neşeli bir sesle, "Yarın kilisede görüşürüz!" dedi.

"Sadece beş dakikalığına görmek istiyorum..."

"Hayır, üzgünüm. Babama bu akşamı ona ayıracağıma söz verdim. Ve seninle görüşürsek... biliyorsun beş dakikadan fazla sürer," diye ekledi muzipçe.

On dakika sonra kapı çaldı.

"Düğün hediyesi," dedi Rafaello ona ince bir paket uzatarak.

Şaşıran Glory paketi aldı. "Oh... şey, teşekkür ederim!" Rafaello'nun onu adeta gözleriyle yiyor oluşu dengesini bozmuştu.

"Nişan yüzüğü," diyerek küçük bir paket daha uzattı genç adam.

Glory ona sarılmak için bir hamle yapmıştı ki Rafaello gerileyerek ellerini havaya kaldırdı. "Ben de 'ulaşılması zor' adamı oynayabilirim, *bella mia*." Gözleri parlayarak gülümsedi. "*Buona notte!*"

Kırmızı Ferrari'sinin kapısını açıp döndü. "Neredeyse unutuyordum. Kiliseye geç kalma. Buradan iki dakikalık mesafede. Gelip seni alı..."

"Gelinin kiliseye geç gelmesi adettir!"

"Umurumda değil. Tam vaktinde orada olmanı istiyorum."

Glory uzanıp arabanın anahtarlarını aldı. "Pekala.. neler oluyor?" Keyifli havasına rağmen hafif bir gerginlik sezer gibi olmuştu.

"Ne mi oluyor?" Rafaello güldü. "Sadece mutluyum!"

"Oh..." Her kadın düğününden önceki gece bunu duymak isterdi. Anahtarları geri verdi.

Rafaello arabadan çıkıp kapıyı kapattı ve yaslanarak derin bir nefes aldı. "Mutluyum çünkü Londra'dayken beni sevdiğini söylemiştin. Ve içten söylediğine inanmak istiyorum..."

"Elbette içtendi."

Altın rengi gözler parladı ve Rafaello onu tuttuğu gibi arabanın ön koltuğuna oturttu.

"Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

"Seni kaçırıyorum." Bir şey yapmasına fırsat vermeden oturup motoru çalıştırmıştı.

"Çıldırdın mı? Babama yemek yapmak üzereydim..."

Giderek hızlanan Rafaello araç telefonunu alarak bir numara tuşladı. "Sam? Evet onu kaçırdığımı söyledim ama bundan pek etkilenmedi... Archie'nin yemeği için endişeleniyor..."

Glory kızarmıştı. Rafaello telefonu kapatıp ona döndü. "Sam babanın yemeğini halledecek. Artık biraz rahatlayabilir misin?"

Çok güzel bir akşamdı. Rafaello arabayı ağaçların altına park edip çıktı. Glory'nin elini tutup onu dışarı çekti. "Seninle düğünden önce konuşmalıydım, *bella mia*."

"Yarına dek bekleyemeyecek olan nedir?"

"Uçakta gelirken aklıma takıldı. Sam'a söylerken duydun ama seni sevdiğimi sana hiç gerektiği şekilde söylemedim."

"Gerektiği şekilde mi...? Sam'a Londra'da söylediklerinde ciddi olduğunu mu söylüyorsun? Ben onu sakinleştirmek için öyle dediğini sanmıştım..."

"Senin söz konusu olduğun kriz anlarında pek yalan söyleyemiyorum. Eğer Corfu'da beni bırakıp gitmeseydin seni sevdiğimi o zaman söyleyecektim."

Glory ona inanmayı umutsuzca istiyor ama korkusuna engel

olamıyordu. "Ama villada olduğumuz son sabah çok gergin ve aksiydin ve ben de beni terk edeceğini sandım!"

"Tanrım, sen söz konusu olunca her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum. Beni sevdiğini söylediğinde bile her şeyi mahvettim!" Kendine duyduğu öfke yüzünden okunuyordu. "Sana karşı hislerimi anlayıp bana acıdığın için öyle söylediğini sandım. Bu da guruma dokundu..."

Rafaello'nun bu güvensizliği karşısında hayrete düşen Glory uzanıp elini tuttu ama genç adam söylediklerine öylesine dalmıştı ki fark etmedi. "Benim için asla senden başka bir kadın olmadı. Seni beş yıl sonra tekrar gördüğümde aklım başımdan gitti. Bir şekilde seni metresim olarak yanımda tuttum. Ama hamilelikle beni tuzağa düşürme konusundaki suçlamalarımla yine her şeyi berbat ettim. Hala bir bakire olduğunu öğrenmenin şoku içindeydim. Ama duştan çıktığımda çocuğumu taşıyor olma ihtimaline oldukça ısınmıştım..."

"Sahi mi...?"

"Sonra fırtınada dışarı çıktığını fark ettim. O paniği *asla* tekrar yaşamak istemem, *cara*. Villaya döndüğümüzde sana karşı hislerimin sandığımdan daha derin olduğunu fark etmiştim."

"Ve banyodayken bana evlenme teklif ettin. Ama ben samimi olduğuna inanmadım, sorun buydu..."

"Sözcüklerle aram pek iyi sayılmaz. Doğru kelimelerle, doğru yerde yapılmış bir evlilik teklifi olmadığını kabul ediyorum."

"Seni doğru dürüst dinlemeden teklifini hemen reddettiğim için çok üzgünüm..."

"Hayır, benim hatamdı." Ona sarıldı. "Birlikte mutlu olabileceğimizi sana kanıtlamam gerekiyordu..."

"Ve başardın."

"Ama beni bırakıp gideceğin korkusuyla şu metreslik anlaşmasını bir kenara atamadım. Sonra villadaki son gece, orada benimle olduğunu ailenin öğrenmesinden ne kadar korktuğunu söyledin. O zaman benden nefret ettiğini düşündüm..."

"Öyle söyledim çünkü sana kızmıştım..."

"Ama ben utanç ve suçluluk hissettim. Odaya geldiğimde sana

bir kere bile seni metres olarak görmediğimi, seni sevdiğimi ve evlenmek istediğimi söyleyecektim ama eşyalarını toplayıp gitmenden korkuyordum..."

"Ama ben de senin için deli oluyordum! Sevişmelerimizde bunu anlamadın mı?"

"Özgürlük isteği, tutkudan güçlü olabilir." Derin bir nefes aldı. "Döndüğümde seni gitmiş bulunca yıkıldım. İngiltere'ye döndüğünü sandım ve seni bulması için özel bir dedektif tuttum."

"Dedektif mi tuttun?" Glory çok şaşırmıştı.

"Sonra baban hastalandı ve cehennem gibi geçen iki aydan sonra seni buldum."

"Ama çok mesafeli davranıyordun..."

"En aptal erkek bile iki kez terk edildiğinde istenmediğini anlar, *bella mia*. Ayrıca Sam hakkındaki gerçeği senin bilmiyor, benim biliyor olmam da beni huzursuz ediyordu."

"Ömrüm boyunca seni istemediğim bir an bile olmadı, Rafaello Grizzini. Beni... *gerçekten* seviyor musun?"

"Halka açık yerlerde ellerimi senden uzak tutamayacak kadar çok." Uzanıp onu öptü. "Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum..."

Rafaello'nun verdiği hediyeleri eve girdiğinde hatırladı. İlk paketten elmas bir kolye ve ona uyan damla küpeler çıktı. Sevildiğini bilmek, hediyenin değerini kat kat arttırıyordu.

Tek taş pırlanta nişan yüzüğü ise çok etkileyiciydi. Onu sonsuza dek parmağından çıkarmayacağına yemin etti.

Ertesi sabah erkenden uyandı. Maud yardım etmek için gelmişti. Aynada kendine bakınca mutlulukla içini çekti. Bu ipek, V yakalı elbiseyi görür görmez aşık olmuştu ve elbise ona gerçekten çok yakışmıştı. Dantel duvağını da taktığında artık hazırdı. Elmas küpeleri kulaklarında ışıldıyordu.

"Bir prensese benziyorsun," diye fısıldadı Rafaello, Archie Glory'yi ona teslim ettiğinde. "Her zaman hayal ettiğim gibi, *bella mia*."

Törenden sonra kutlamalar malikanede devam etti. Her taraf süslenmişti, ikramlar ve ortam harikaydı. Glory buketini fırlattı-

ğında Maud Belper yakaladı.

Balayları için Grizzinilerin Toskana'daki evine gittiler. Rafaello onu eşikten kucaklayarak geçirdi.

Glory'nin gözleri aşk ve mutlulukla parlıyordu. "Hayatımın en güzel günüydü."

"Benim de öyle, *amore mia.* Ve bundan sonraki günlerimizin de en az bu kadar güzel olması için elimden geleni yapacağım. Seni seviyorum."

Altı ay sonra dünyaya gelen oğulları Lorenzo, mutluluklarını pekiştirdi. Archie ve Maud evlenmişlerdi ve çok mutluydular. Sam ve Benito'nun ilişkisi giderek güçleniyordu. Rafaello da beş yıl önceki koşulları düşünerek babasını affetmişti.

Hayat mükemmel bir şekilde ilerliyordu.